

تلفون نومروسى : يك اوغلى ٩٨١
اداره خانه سى : غلظه نجشنبه بازاری صافحیلر خانه ١٦

آبولا

صائب امتیاز و مدیر مسئولی :
کتاب آرستورولوس د. خریستیدیس

'Αβ'Ολα

Τὸ σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

✧ ΓΡΑΦΕΙΑ ✧

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΛΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16

Ἄριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ : 981, Ρέγα.

ΤΙΜΗΜΑ ΗΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἔτησία φρ. 10
ἑξάμην. » 20 | ἑξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ

Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 30 ΠΑΡΑΔΕΣ

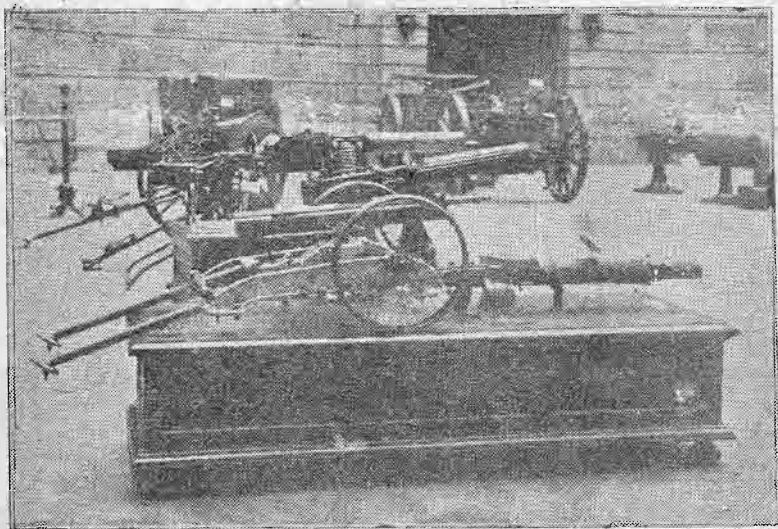
ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

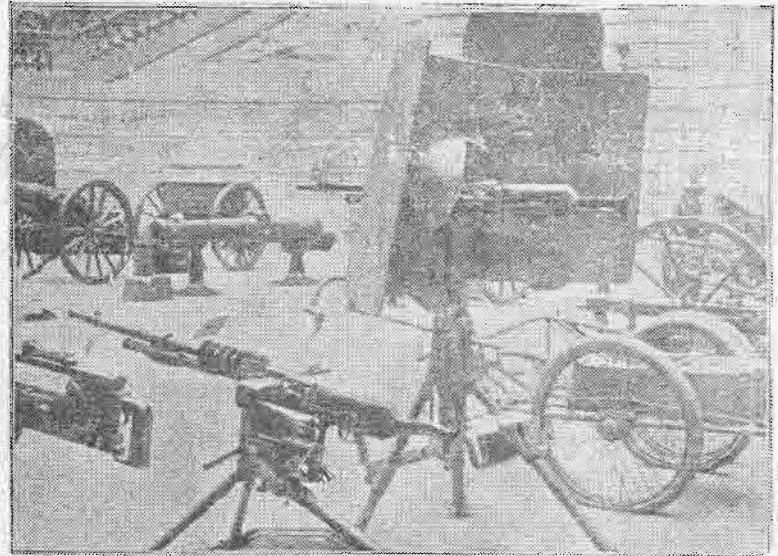
ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

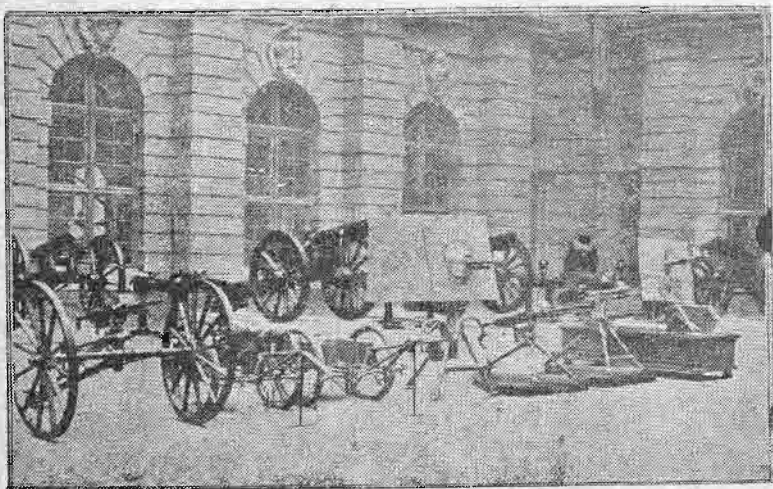
ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΛΕΙΑ

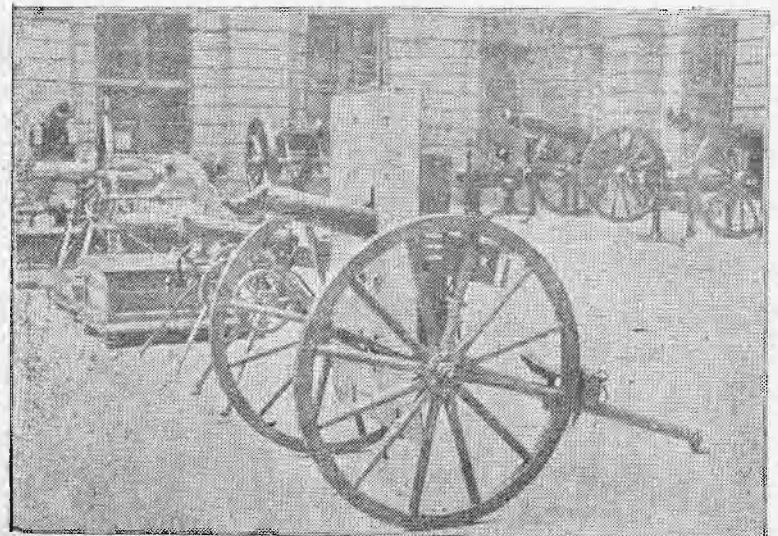
Ἄγγλικὰ μυδραλλιοβόλα ἀεροπλάνων.

Γαλλικὰ μυδραλλιοβόλα.

Βελγικὰ μυδραλλιοβόλα.

Ρωσικὰ μυδραλλιοβόλα ἐπὶ κυλίβαντος.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ

Υπεσχέθην κατά την προηγουμένην ὁμιλίαν μου νὰ ἐνδιατρίψω σήμερον περὶ τῶν ὀλεθριωτάτων συνεπειῶν τοῦ πότου: πόσον αὐταὶ εἶναι φρικώδεις καὶ πολλαπλαῖ. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο περιορίζομαι ἐπὶ τῶν συνεπειῶν, τὰς ὁποίας ἐπιφέρει ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἡ ἐπιστήμη εἰς ἑκάστην αὐτῆς παρατήρησιν διαπιστῶναι τὴν φοβεράν ἐπενέργειαν τοῦ ἄλκοῦλ ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς λειτουργίας του. Νόσοι, νομιζόμεναι ὅλως ἄσχετοι πρὸς τὸν ἄλκοολισμόν, σήμερον ἀποκαλύπτονται ἔχουσαι αὐτὸν ὡς βαθυτάτην αἰτίαν καὶ ἀπαρχήν. Οἱ μεγαλείτεροι λυμεῶνες τῶν ὀργάνων τοῦ σώματος, οἱ καταστροφεῖς τῆς σωματικῆς εὐεξίας, οἱ φυγαδευταὶ τῆς ἰσχύος καὶ τῆς υγείας, δὲν εἶναι ἕτεροι, ἢ αἱ διαδρωτικαὶ σταγόνες τοῦ ἄλκοῦλ. Ὁ ἀπετελεῖτο μακρότατος κατάλογος ὀνομασιῶν τῶν νόσων ἐκείνων, αἵτινες εἰς τὸ ἄλκοῦλ ἀποδίδονται. Ἐκ τούτων δύο καὶ μόνον εἶναι ἱκαναὶ βεβαίως νὰ καταπλήξουν τὸν ἀναγνώστην: ἡ παραφροσύνη καὶ ἡ φυματίωσις.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι τὸ ἄλκοῦλ εἰς τινὰς δὲν προβαίνει μέχρι τῆς τελείας καταστροφῆς τοῦ ὀργανισμοῦ, ἂν ὑποτεθῆ, ὅτι δὲν ἐμφυτεύη κάποιαν φοβεράν νόσον, δὲν παραλείπει ποτὲ ὅμως, ὅπως καταπονήσῃ τὸ σῶμα, σκληρόνῃ τοὺς ἰστούς, παρακωλύῃ τὴν λειτουργίαν. Ἀνθρώπος πίνων οἶνοπνευματώδη ποτὰ, οὐδέποτε εἰμπορεῖ νὰ καυχήθῃ, ὅτι εἶναι ἀπολύτως υγιής. Τὰ μέλη του θὰ τοῦ εἶναι πάντοτε βάρος, θὰ εἶναι ἀπρόθυμος πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, θὰ ἔχη πνεῦμα αἰωνίως θολόν. Αὐτὰ εἶναι βεβαίως συνέπειαι ἐξαντλήσεως, ἧτις καθιστᾷ τὸν ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρώπου ἔτοιμον νὰ ὑποδεχθῆ ὅλα τὰ νοσογόνα σπέρματα, τὰ ὁποῖα εἰς τὸν βίον ἤθελε συναντήσῃ.

Τοῦλάχιστον ἢ ἠλιθερὰ ἐνέργεια τοῦ ἄλκοολισμοῦ νὰ ἐσταμάτα εἰς τὸ ἄτομον! θὰ ἀπετέλει τὴν δικαιότεραν τιμωρίαν τοῦ πταίστου. Ἀλλὰ δὲν σταματᾷ ἕως ἐκεῖ παρακολουθεῖ αὐτὸν καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους του: τὰ ἄθῳα τέκνα! τοὺς ἀνυπόπτους βλαστούς, αἵτινες ἔρχονται εἰς τὸν κόσμον μετὰ τὴν νόσον ἐντὸς τοῦ αἵματος καὶ μετὰ τὴν σηπεδόνα εἰς τοὺς μῦς!

Τὸ γραφικόν: «Ἀμαρτίαι γονέων παιδεύουσι τέκνα», εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἐπαληθεύει πληρέστατα. Ἀλλ' αἱ ἀμαρτίαι τῶν γονέων δὲν παιδεύουσι μόνον τὰ τέκνα των, ἀλλὰ καὶ ἑαυτούς, διὰ τῶν οἰκτρῶν καταντημάτων τῶν τέκνων. Διότι ἡ Πρόνοια ἀφίνει νὰ γίνωνται μάρτυρες οἱ γονεῖς τῶν ταλαιπωριῶν τῶν τέκνων καὶ οἶονε τιμωρεῖ αὐτούς μετὰ τὰ φοβερά, ἀλλὰ δίκαια αὐτῆς πλήγματα ἐν τῷ προσώπῳ τῶν φίλτρων των.

Ἀλλὰ διὰ τὴν τιμωρίαν ταύτην, διὰ τὰς θλίψεις αὐτὰς τοῖς ἐπιτρέπεται νὰ αἰτιῶνται ἄλλους ἢ ἑαυτούς;

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ,

Ο ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ,

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ

Ἀφοῦ ὁμίλησεν ὁ συγγραφεὺς περὶ τῶν τριῶν ἀπαραίτητων στοιχείων διὰ τὴν μάθησιν: τῆς θαλήσεως, τῆς τάξεως, τοῦ χρόνου, προβαίνει εἰς τὴν ἔρευναν τῶν μέσων, δι' ὧν ἐπιτυγχάνεται ἡ μάθησις. Τὰ μέσα ταῦτα εἶναι πάλιν τρία: ἡ ἐπινοήσις, ὁ διδάσκαλος, τὸ βιβλίον.

Εἰσελθωμεν εἰς ἀνάλυσιν ἑκάστου ἐκ τούτων.

Ἡ ἐπινοήσις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ τὴν μάθησιν. Δὲν ὁμιλῶ οὔτε περὶ τῶν μεγαλοφυῶν ἀνδρῶν, οὔτε μετὰ τὸν ὄρον ἐπινοήσεως ἐννοῶ τὴν ἐφεύρεσιν καὶ ἐπινοήσιν τῶν ἀγνώστων πραγμάτων. Ὑπάρχει καὶ ἐπινοήσις ἤδη μὲν γνωστῶν ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ἀγνώστων ὑπὸ τοῦ ἀτόμου.

Ἡ ἐπινοήσις εἶναι ἡ ἀπόρροια μακρῆς μελέτης ἢ μακρῆς πνευματικῆς προσπάθειας, στηριζομένης ἐπὶ γνωστῶν δεδομένων καὶ τεινούσης φυσικῶς πρὸς ἀποκάλυψιν τῶν ἀγνώστων.

Ἡ λύσις μιᾶς ἐξισώσεως ἀλγεβρικῆς, προὶόν προσπάθειας τοῦ μαθητοῦ, εἶναι βεβαίως ἐπινοήσις. Ἐπινοήσις ἐπίσης εἶναι καὶ ἡ ἐπιτυχῆς ἐκθεσις μιᾶς ἰδέας καὶ ἡ διὰ συνθέσεώς τινος ἐξωτερικεύσεως αἰσθήματος. Ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦσι ποσὸν θελήσεως ἐπαρκές, ἀκαταπόνητον χρῆσιν τοῦ χρόνου, ὑπομονὴν καὶ ἐντασιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων τοῦ ἀτόμου. Ἐκ τούτου εἶναι προφανές, ὅτι ἡ ἐπινοήσις, ἐξασκοῦσα τὰς πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς δυνάμεις, εἶναι μέσον καθ' αὐτὸ ἐνεργητικὸν καὶ δρῶν τῆς μαθήσεως, ἀναπτύσσον τὴν πρωτοβουλίαν καὶ τὴν αὐτενέργειαν τοῦ μελετητοῦ. Δι' αὐτὸ πᾶν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ὀφείλει νὰ παρέχῃ πολὺ στάδιον δράσεως εἰς τὴν ἐπινοήσιν καὶ αὐτενέργειαν τῶν μαθητῶν, ἀρκούμενον εἰς τὸ νὰ κατευθύνῃ καὶ ποδηγετῇ τὴν αὐτενέργειαν ταύτην.

Εἶναι, ἄλλωστε, παρατηρητέον, ὅτι αἱ γνώσεις, αἱ διὰ τῆς ἀτομικῆς ἐπινοήσεως προσκτώμεναι, εἶναι καὶ πρῶτα ἐπινοήσεως — καθ' ὃ ἴδια πνευματικὰ τέκνα τοῦ ἀτόμου — καὶ ἐνταυτῷ διαμένουσι περισσότερο εἰς τὸ πνεῦμα, τελεσταῖαι ἐκ πασῶν τῶν λοιπῶν ἐν τῇ λήθῃ ἀπορριπτόμεναι.

Ἀλλὰ τὰ προσόντα αὐτὰ τῆς ἐπινοήσεως δὲν πρέπει νὰ μᾶς φέρωσιν εἰς ἀποκλειστικὴν αὐτῆς χρῆσιν ἐν τῇ μαθήσει. Ἄν ἡ ἐπινοήσις εἶναι ἀπαραίτητος δι' αὐτήν, δὲν δύναται ὅμως κατ' οὐδένα τρόπον ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν διδάσκαλον ἢ τὸ βιβλίον. Εἶναι θαυμάσιος συντελεστής τῆς μαθήσεως, ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ μετὰ τῶν δύο ἄλλων: τοῦ διδασκάλου καὶ τοῦ βιβλίου. Ἄν περιορισθῶμεν μόνον εἰς αὐτήν καὶ ἐμπιστευθῶμεν τὴν μάθησιν μας εἰς ταύτην καὶ μόνον, ὑπάρχει κίνδυνος ὄχι μόνον νὰ μὴ ἐπιτύχωμεν τοῦ σκοποῦ, ἀλλὰ καὶ νὰ φθᾶσωμεν εἰς ὅλως ἀντίθετον ἀποτέλεσμα.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς τὸν διδάσκαλον.

Ὑπάρχουν πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τὰς γνώσεις των εἰς οὐδὲν βιβλίον τὰς ὀφείλουσι. Δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι δὲν ἔχουν γνώσεις ἢ ὅτι αἱ γνώσεις, τὰς ὁποίας ἔχουν, δὲν εἶναι καλὰ καὶ τέλειαι. Ταύτας ὅμως ἐξάπαντος τὰς ὀφείλουσιν εἰς τὸν διδάσκαλον των. Μὴ ἀπορρίψετε.

Λησμονεῖτε, ὅτι τὰ πρῶτα ψεῖσματα τῆς γλώσσης, τὰς πρῶτας βάσεις τῆς ὁμιλίας, τὰς πρῶτας προσευχὰς, τὰς πρῶτας στοιχειώδεις ἐγκυκλοπαιδικὰς γνώσεις, τὰς ὀφείλουμεν εἰς τὴν μητέρα μας; Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶναι ἡ μητέρα, παρὰ ὁ φυσικὸς διδάσκαλος τοῦ παιδιοῦ;

Ὁ διδάσκαλος εἶναι πολῦτιμος διὰ πάντα ὀργόμενον τῆς μαθήσεως. Ἐν πρώτοις δι' αὐτοῦ ὁ μαθητευόμενος ἀποκτᾷ ἐν ὑποστήριγμα. Ἐμπιστεύεται εἰς αὐτὸν τὴν χρησιμοποίησιν τῆς θελήσεως καὶ τοῦ χρόνου του, καὶ τέλος προμασᾷ διὰ τοῦ διδασκάλου τὴν πνευματικὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν προορίζει δι' ἑαυτόν.

Ἐπεχειρήσατέ ποτε νὰ μάθητε κολύμβημα; Γνωρίζετε τότε, ὅτι ἀπαιτεῖται κάποιο ὑποστήριγμα διὰ τὰς πρῶτας ἀποπειράς.

Ὁ διδάσκαλος εἶναι μία ζῶσα διδασκαλία καὶ

ἀποτείνεται κατ' εὐθείαν εἰς τὸ πνεῦμα, ἐνῶ ἐν βιβλίον εἰμπορεῖ νὰ εἶναι τελείως ἀχρηστον, ὡς π. χ. εἰς ἕνα ἀγνοοῦντα τὴν γλῶσσαν τοῦ βιβλίου ἢ εἰς ἕνα τυφλόν.

Ἀλλ' ἂν ὁ διδάσκαλος εἶναι σπουδαῖος παράγων μαθήσεως, ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ παρίδωμεν τοὺς ἄλλους δύο, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ φρονώμεν, ὅτι πᾶς διδάσκαλος εἶναι καὶ καλός.

Πόσοι ἄρα γε τῶν διδασκάλων εἶναι ἄξιοι τοῦ ὠραίου τῶν ὀνομάτων; πόσοι δὲ δὲν εἶναι οὔτε διὰ μαθητὰ ἄξιοι! Ἡ ἐκλογή τοῦ διδασκάλου εἶναι προφανῶς τὸ σπουδαιότερον καὶ κυριώτερον σημεῖον. Ἐπιπολάζουσι δυστυχῶς παραμορφωμέναι ἀντιλήψεις καὶ ἰδέαι περὶ τοῦ τί εἶναι εἰς καλὸς διδάσκαλος, τόσον, ὡςτε πολλάκις ἀπολήγουν εἰς ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ἐν τούτοις τὸ ζήτημα αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μᾶς ἐπασχολήσῃ σήμερον, διότι θὰ μᾶς ἔφερε μακρὰν τῶν προδιαγεγραμμένων ὁρίων.

Διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα ἐπαφίνει εἰς τὸ παιδί, εἶναι ἀνεπαρκής· διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος τὰ πάντα τοῦ παρασκευάζει, εἶναι ὀλέθριος. Ὁ πρῶτος κουράζει τὸν μαθητὴν προῶρως καὶ ὑπερμέτρως· ὁ δεύτερος τοῦ μαραινέει τὴν ὄρεξιν πρὸς πρωτοβουλίαν, τὸν ἀπομανθάνει τὴν δρᾶσιν. Διδάσκαλος, ὅστις δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς διανοητικὰς δυνάμεις τοῦ μαθητοῦ καὶ ἀτυπολογίστως τῷ παρέχει καθήκοντα, εἶναι διδάσκαλος ἄγονος.

Μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὸν τρίτον παράγοντα τῆς μαθήσεως: τὸ βιβλίον.

Ἄν ἐτέθη τρίτος εἰς τὴν σειράν τῶν παραγόντων, δὲν πρέπει νὰ νομισθῆ ἐκ τούτου, ὅτι εἶναι καὶ ὁ μικρότερος συντελεστής τῆς μαθήσεως. Εἶναι ὁ σπουδαιότερος μεταξὺ ἴσων.

Καὶ ἡ ἐπινοήσις καὶ ὁ διδάσκαλος ἔχουν τὰ τρωτὰ μέρη των, τὰς ἐλλείψεις των. Ταῦτα συμπληρῶναι τὸ βιβλίον. Ἐπὶ πλέον ἔχει προσόντα, τὰ ὁποῖα στεροῦνται οἱ δύο προηγούμενοι παράγοντες. Ὁ πανηγυρικὸς τοῦ καλοῦ βιβλίου εἶναι ἔργον ἐπιμοχθον, διότι θὰ ὑστερήσῃ πάντοτε τῆς πραγματικότητος. Ἐν τούτοις ὀφείλομεν νὰ τῷ ἀπονεύσωμεν δικαιοσύνην.

Τὸ βιβλίον εἶναι ὀλιγότερον οὐσιώδες καὶ ἄμεσον ἢ ἡ ἐπινοήσις. Εἶναι ὀλιγότερον ἀρχαῖον καὶ ὀλιγότερον συνολικόν ἢ ὁ διδάσκαλος. Εἶναι ἐν τούτοις τὸ σύμβολον τῆς ὀργανωμένης ἤδη ἐπιστήμης, εἶναι προσίτον εἰς πάντα διαθέτοντα θέλησιν. Περὶ τοῦ βιβλίου ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι πρέπει νὰ εισέρχεται εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν ὅσον τὸ δυνατόν βραδύτερον. Ἡ ἡλικία τῶν ἐπὶ ἐτῶν εἶναι μόλις ἡ μόνη κατάλληλος ἡλικία πρὸς σπουδὴν τῆς ἀναγνώσεως. Ἀλλ' ἐκ τούτου δὲν ἔπεται, ὅτι μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν ἐπὶ ἐτῶν τὸ παιδί θὰ μείνῃ ἀμαθής. Ἐχει τόσα πράγματα νὰ μάθῃ καὶ νὰ τὰ μάθῃ πολὺ καλλίτερον, παρὰ ἀπὸ τὸ βιβλίον!

Ἀλλ' ἂν τὸ βιβλίον ἔχῃ τὰ μειονεκτήματα ταῦτα, ἰδοὺ εἰς δύο γραμμὰς ἢ ἀπέναντι τοῦ διδασκάλου ὑπεροχὴ του. Ἐκεῖνο εἶναι αἰώνιον ἢ διδασκαλία τοῦ διδασκάλου εἶναι πεπερασμένη καὶ περιορισμένη. Εἶναι γενικόν, δύναται νὰ διδάξῃ πολλούς, πλείστους, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. Ἐχει καὶ ἄλλα προσόντα: βοηθεῖ τὴν αὐτενέργειαν τοῦ μαθητοῦ, τῷ παρέχει τὴν ὄρεξιν νὰ ἐπινοήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος, νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὰς ἐρεῦνας καὶ τὰς ἀναζητήσεις του. Ἐπὶ πλέον τὸ βιβλίον εἶναι ὑπομονητικώτατον. Δὲν ἔχει νεύρα. Ἐπαναλαμβάνει ἅπασις, δις, μυριάκις, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, μέχρις οὗ τὴν χωνεύσεται. Ἀλλὰ θέλει ἀπὸ σᾶς θέλησιν. Χάρις εἰς τὸ βιβλίον ἡ τόση καὶ τηλικαύτη ἐκλαϊκεύσις τῆς ἐπιστήμης. Παρακολουθεῖ τὸν ἀνθρώπον πανταχοῦ καὶ εἶναι ὁ διαρκὴς του σύντροφος.

Ἀλλὰ, διὰ νὰ ἐπιτελέσῃ ὅλα ταῦτα τὸ βιβλίον, πρέπει πρὸ παντὸς νὰ εἶναι καλὸν βιβλίον καὶ νὰ γνωρίζῃ τις νὰ τὸ χρησιμοποιῇ.

Ἀφοῦ ἐξελέξαμεν ἤδη τοὺς παράγοντας τῆς μαθήσεως, εἶναι χρήσιμον νὰ ἐξετάσωμεν καὶ δύο συναφῆ ζητήματα: τὸν τρόπον τοῦ ἀκούειν καὶ τοῦ ἀναγινώσκειν. Περὶ αὐτῶν ὁ συγγραφεὺς θὰ μᾶς ὁμιλήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

Θ. Κ. Μ.

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΝΗΣΙ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ

Είς την μικράν κομόπολιν, ποῦ ἀναρριχᾶται εἰς τὰς κλιτῆς κάποιου βουνοῦ, ἔμενον ἡ κυρία Εὐδοκία μετὴν Μάρθαν, τὴν κόρην τῆς.

Ἡ μητέρα, γυνὴ περίπου πενήντα χρόνων, εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον τὴν ὠραιότητα τῆς ἡλικίας τῆς, πλαισιουμένην ἀπὸ ὀλόασπρα μαλλιά. Ἡ κόρη τῆς — δεσποινὶς ἀκόμη — μόλις εἰκοσαετής, ἦτο μία ὄριμος καλλονή, με λεπτὰ χαρακτηριστικὰ προσώπου, με σῶμα εὐγραμμον, με μάτια σπινθηροβόλα, με ψυχὴν ὄλην καλωσύνη.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔζων μέσα εἰς τὸ εὐρύχωρον σπίτι, τὸ ὁποῖον ἀνήκον εἰς τὸν πατέρα τῆς κυρίας Εὐδοκίας, καὶ ἀπὸ τὴν σύνταξιν τοῦ ἀποθανόντος συζύγου τῆς. Ἡ Μάρθα ἦτο ὄρφανὴ πατρός. Ἄλλ’ ὅταν ἡ ἀγάπη ἐμφωλεύη εἰς ἓνα σπίτι, ἡ μοναξιά δὲν εἶναι διόλου αἰσθητή. Ἡ κυρία Εὐδοκία ὑπερηγάπα τὴν κόρην τῆς, ἦτο τὸ μοναδικὸν ἀντιμείμενον τῆς ἀγάπης τῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ Μάρθα ἀπέδιδε τὴν ἀγάπην διὰ πολλῆς τρυφερότητος.

Μ’ αὐτὸν τὸν ἥσυχον τρόπον τῆς ζωῆς αἱ δύο γυναῖκες ἐπαρνοῦσαν τὸν βίον των, ὅτε ταῖς ἐξητήθη νὰ ἐνοικιάσουν τὰ δύο δωμάτια, τὰ ὁποῖα ἀπέτέλουσαν τὴν ἀνατέραν ὄροφον τοῦ σπιτιοῦ των. Τὸ ἔκαμαν προθύμως. Τὸ σπίτι των ἐκεῖνο ἦτο ἀρκετὰ μεγάλο καὶ διὰ τῆς ἐπενεικιάσεως αὐτῆς θὰ ἠῤῥεαν τὸ λιτόν των εἰσόδημα.

Ὁ ἐνοικιαστής των ἦτο ὁ νέος διδάσκαλος τῆς ζωγραφικῆς εἰς τὸ σχολεῖον τῆς κομοπόλεως. Ὀνομάζετο Ἀνδρέας.

Νέος—ἦτο περίπου τριάντα ἐτῶν—εἶχε τὴν ἰδιάζουσαν φυσιογνωμίαν τῶν καλλιτεχνῶν. Ρεμβώδης, αἰσθηματίας, με ὀφθαλμοὺς ὄλους ὄνειρα, με σγουρὰ μαλλιά...

Ἠγάπα ὁ νέος τὴν μόνωσιν. Ὁ βίος του ἦτο τακτικώτατος, κανονισμένος με ἀκριβείαν μαθηματικῆν.

Καθ’ ἐκάστην ἐσηκόνετο πολὺ πρωΐ, καὶ μετὰ τὰς προετοιμασίας του, ἐφευγε διὰ τὸ σχολεῖον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπέστρεφε τὸ ἀπόγευμα. Τὰς Κυριακάς, τὰς πρωινὰς ὥρας, ἔγραφε τὴν πρὸς τοὺς φίλους ἀλληλογραφίαν του, τὸ δὲ ἀπόγευμα, ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο καλός, ἔπαιρνε τὸ album ὑπὸ μάλῃς καὶ ἐπήγαγε πρὸς μίαν γραφικὴν τοποθεσίαν καὶ ἐξαγράφει. Ὅταν ὁ καιρὸς ἦτο βροχερός, ἔμενον εἰς τὸ ἔτερον τῶν δωμάτων του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐχρησίμευεν ὡς ἐργαστήριον.

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον. Ὁ Ἀνδρέας ἦτο σχεδὸν ξένος πρὸς τὴν οἰκογένειαν τῶν δύο γυναικῶν καὶ οἱ πρὸς αὐτὰς σχέσεις του ἦσαν πολὺ περιωρισμέναι. Ἄλλὰ βαθμηδὸν κατέστη οικειότερες. Παρατηρήθη, ὅτι ἀντὶ τῆς κάμῃ μετὰ τὰς παραδόσεις του, ὡς ἐσυνείθιζε, μακρὰς περιπάτους, προὔτιμα νὰ ἐπιστρέφῃ σπίτι του καὶ ἀντὶ νὰ ἀπομονοῦται εἰς τὸ ἐργαστήριόν του, προὔτιμα νὰ μένῃ κάτω εἰς τὴν τραπεζαρίαν τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἡ μητέρα παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἡ κόρη παρὰ τὴν τραπέζαν εἰργάζοντο.

Ἐπίσης καὶ τὰς Κυριακάς ἐτελείωνε γρήγορα τὰ γράμματά του, διὰ τὰ κατέλθῃ πρὸς συνάντησιν τῶν δύο γυναικῶν, μετὴν πρόθεσιν νὰ τὰς συντρυφεύσῃ.

Καὶ πραγματικῶς ἡ συντροφιά καὶ ἡ ὁμιλία τῆς Μάρθας τὸν εἰλκυεν. Ἡ κόρη μετὰ τὰ εὐγραμμα χαρακτηριστικὰ, μετὸ μεστόν καὶ χαριέν σῶμά τῆς, μετὸ διαυγὲς πνεῦμά τῆς, ὁμιλεῖ κατ’ εὐθειαν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ καλλιτέχνου καὶ τοῦ ἀνδρός...

Τοῦ λοιποῦ ὁ Ἀνδρέας ἦτο ὁ οικεῖος τῆς οἰκογενείας ἐκείνης, ὅτε ἡ δεσποινὶς Μάρθα ἀσθενεῖ. Ἡ κόρη εἶχε πολὺ λεπτόν ὄργανισμὸν καὶ ὑπὸ τὴν νόσον ἐκείνην, ἧτις τὴν προσέβαλεν, ἤρχισεν ἰά κάμπτεται.

Ἡ θλίψις τῆς μητρός ἦτο ἀπερίγραπτος, ἡ ἀνησυχία τῆς μόλις ἐκρατεῖτο. Ἄλλὰ καὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν ἔμεινεν ἀπαθής· ἡ ἀσθένεια τῆς Μάρθας εἶχεν ἀναστατώσει τὸν βίον του.

Καὶ ἀλλοίμονον! ἡ ἀσθένεια ἐκείνη ἦτο σοβαρὰ καὶ τὸ παγερόν τέλος ἀμετάσφρακτον.

Ὁ ἰατρὸς εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πολλὰς του ἐπισκέψεις εἶπεν εἰς τὴν μητέρα:

— Κυρία, ἡ κόρη σὰς δὲν διατρέχει ἄμμεσον κίνδυνον, δύναται νὰ σωθῇ. Εἶναι νέα...

Καὶ εἰς τὸν Ἀνδρέα εἶπε: — Κύριε, προετοιμάσατε τὴν δυστυχῆ αὐτὴν μητέρα διὰ τὸν θάνατον τῆς κόρης τῆς... Ἄλλ’ ὁ Ἀνδρέας ἦτο δυνατὸν νὰ προετοιμάσῃ τὴν μητέρα, ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀνάγκην τρυφερότητος; Ἀπεσῦρθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἤρχισεν νὰ κλαίῃ.

Τὴν ἐπαύριον κατέβη τὸ πρωὶ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀσθενούς. Ἡ μητέρα εὐρίσκετο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς κόρης τῆς.

Ὁ ζωγράφος εἶχε φέρει μαζί του ὅ,τι ἐχρειάζετο διὰ μίαν προσωπογραφίαν: ὀθόνην, χρωστικὰ, χρώματα. Ἐτοποθετήθη ἀπέναντι τῆς ἀσθενούς, τῆς καταδικασθείσης ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης, καὶ ἤρχισεν καταβάλλων ὑπερανθρώπους ἀγωνίας νὰ ἐργάζεται. Ἐπείρπε νὰ νικήσῃ τὴν συγκίνησιν του.

Ἡ Μαρία ἐκοιμᾶτο βαθύτατα.

— ὦ! σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, τοῦ ἐπανελάμβανεν ἡ μητέρα, τοῦλάχιστον θὰ ἔχωμεν τὴν εἰκόνα τῆς ὅταν... Θεέ μου!

Καὶ εἰς λυγμὸς ἐπανεστᾶτο τὸ στήθος τῆς.

— Μὴ μ’ εὐχαριστήτε, ἀπῆλθα ὁ ζωγράφος. Ἡ εἰκὼν αὕτη, διὰ τὴν ὁποῖαν θὰ καταβάλω ὄλην τὴν θέρημν τῆς ψυχῆς μου, βεβαίως θὰ σὰς ἀνήκῃ, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν τελειώσω, ἀν δὲν μοῦ δώσετε τῶρα τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε κάθε μέρα νὰ τὴν βλέπω καὶ νὰ κλαίωμεν ἐπ’ αὐτῆς μαζί ὡσάν νὰ ἦμην ἀδελφός τῆς, ὡσάν νὰ ἦμην παιδί σας...

— Δυστυχισμένο παιδί! ὥστε τὴν ἀγαπᾶτε λοιπόν;

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυά του. Καὶ κλαίων, ἀπῆλθα ὁ ἀπαρηγόρητος αὐτὸς εἰς τὴν ἀπαρηγόρητον μητέρα:

— Μάλιστα, κυρία, τὴν ἀγαπῶ, καὶ τὰς ἡμέρας αὐτὰς, ποῦ ἐσκόπον νὰ σὰς ζητήσω τὴν χεῖρά τῆς, ἠσθένησεν! Ἀλλοίμονον! δὲν ἦτο πεπρωμένον. Σὰς ὑπόσχομαι, ἐν τούτοις, νὰ μὴ νυμφευθῶ ἄλλην· ἐνυμφεύθη μετὴν ἀνάμνησιν τῆς Μάρθας μου.

Ἡ γραία μητέρα ἐνηγκαλίσθη τὸν ζωγράφον.

— Δυστυχισμένο, παιδί μου!

Τὴν νύκτα καὶ οἱ δύο ἠγούνησαν εἰς τὸ πλευρόν τῆς ἀσθενούς. Ἐκείνη ἔμενον ἐντὸς τῆς κλίνης τῆς σχεδὸν ἀναίσθητος. Περὶ τὴν πρωΐαν βαθῦς στεναγμὸς διέστειλε τὸ στήθος τῆς.

Ἡ μητέρα, περὶ ἐφραβεῖτο πάντοτε τὸ μοιραῖον, ἤρχισεν νὰ ὀδύρεται, ἀλλ’ ἡ Μάρθα ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ κλαίετε, τίς εἶπε μετὰ φωνήν, ἧτις ἐφαίνετο, ὅτι ἤρχετο ἀπὸ ἄλλους κόσμους, μὴ κλαίετε, δὲν θ’ ἀποθάνω. Θὰ γίνω σύζυγός σας, διότι καὶ ἐγὼ, μοὶ ἐγὼ σὰς ἀγαπῶ τρυφερά...

Εἶχεν ἀκούσει λοιπὸν ἡ Μάρθα τὴν χθεσινήν ἐξομολόγησιν τοῦ Ἀνδρέα;

Ἀφοῦ ἡ ἀσθενὴς εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ, ἐπανεπέσεν εἰς τὸν ὕπνον τῆς. Ἐκοιμήθη βαθύτατα.

Ὁ ἰατρὸς ἦλθε. Τοῦ διηγήθησαν τὰ διατρέξαντα.

— Ἡ προσφιλὴς σας ἀσθενής, τοῖς εἶπεν, ἤκουσεν ὅ,τι εἶπατε. Καὶ ὅ,τι εἶπατε, τὴν ἔσωσεν. Ἡ ἐπιστήμη κάμνει σπανίως θαύματα. Ὁ ἔρως κάμνει καθ’ ἐκάστην!

Ἡ Μάρθα καὶ ὁ σύζυγός τῆς φυλάττον πάντοτε τὴν εἰκόνα τῆς ἀσθενούς, τὴν ἐπιδεικνύουν δὲ εἰς τὰ μικρὰ των παιδιὰ, αὐτοὶ ἐνηγκαλισμένοι, ὡς καὶ εἰς τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ ἔρωτός των.

— Παρατηρεῖτε αὐτὰ τὰ στίγματα; ἔγιναν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῆς θλίψεως· ἐκεῖνα ἐξηράνθησαν καὶ τῶρα δροσιζοῦν τὰ μάτια μας τὰ δάκρυα τῆς χαρᾶς.

(Pierre Lugnet)

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΓΝΩΜΑΙ

☞ Φανήτε ἀπαθεῖς πρὸς τοὺς προπαιτεῖς· θὰ προσβληθῶσι πολὺ περισσότερον ἐκ τῆς περιφρονησεὸς σας, ἢ ὅσον σεῖς ἐκ τῆς ἱταμότητός των.

☞ Αἱ γυναῖκες προσκίτωσι τοσοῦτο περισσότεραν ἐπιβλητικότητα, ὅσον οἱ ἄνδρες τὴν χάνουν.

☞ Πρέπει νὰ ρυθμίσωμεν τὸ βῆθος τῆς καρδίας μας πρῶτον, διὰ τὰ δυνηθῶμεν νὰ ρυθμίσωμεν τὴν ζωὴν μας.

☞ Τὸ ἐλατήριον προσδιορίζει τὴν ἀξίαν τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων.

... Ἐσφύριξε τὸ βαπόρι καὶ ἐντὸς ὀλίγου προσεγγίσαμε τὴν ἀποβάθρα. Ἐπιβάται πολλοὶ δὲν βγήκαν. Μία παρῆα μικτὴ μᾶς περιέμενε δροσεραὶ δεσποινίδες λευχειμονες, με σφριγῶντας νέους ἀσκεπεῖς...

Ἡκολουθήσαμεν ὄλοι φλυαροῦντες τὸ γραφικὸ δρόμον τοῦ περιπάτου καὶ κατόπιν, ἀπὸ τὴν ἀνώμαλη ἀκροθαλασσιά, ἀφοῦ ἀνεβήκαμε ἀπὸ μάτι ἀπότομα δρομάκια, ποῦ καταγλυστρουσαν ἀπὸ ξηραμένες βελόνες τῶν πεύκων, ἐφθάσαμε στὸ Μοναστηράκι τοῦ ἁγίου Γιώργου τοῦ Καρύφου.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει. Ἡ σελήνη μόλις διακρίνετο πίσω ἀπὸ τὰ πυκνοπλεγμένα κλαδιὰ τῶν τριγύρω μας πεύκων, ἔρριπτεν ὁμως ἐπάνω στὴν μόλις ρυτιδωμένη θάλασσα ἄπλετο κίτρινόχρυσον φῶς, ποῦ τὴν ἔκαμνε νὰ μοιάζῃ σὺν παμμεγέθους καθρέπτης. Μᾶς εἰλκυεν ὁ ἐλαφρὸς φλοῖστος.

Σὲ λίγο σηκωθήκαμε γιὰ τὸ δείπνον. Ἐκεῖ κάτω γύρω-γύρω διακρίνοντο ἄραια τὰ φῶτα τῆς Σταμπούλ, τῆς Πρώτης, τοῦ Φενεῖρ-Μπαξέ, τῆς ἀνατολικῆς ὁχθῆς...

Ἐφαγόμεν, ὅπως τρώγει κανεὶς στὴν ἐξοχὴ καὶ μετὰ τὸ δείπνον, συνηνήθημεν πάλιν, ὀλόκληρη ἡ χαριτωμένη παρῆα, ἐκεῖ στὸν Πλάτανον τοῦ Μοναστηριοῦ.

Ἡ αὐρα μᾶς ἐδρόσιζε πάντοτε ἀπαλὰ-ἀπαλὰ. Παιξομε, τρέξομε, γελᾶσομε, διασκεδάσομε, θυμηθήκαμε τὰ μικρὰ μας χρόνια, καὶ ὅταν νομίσσομε πῶς ἡ ὥρα περᾶσε, χωρὶς ὅμως μετὰ ὑποσχέσεις καὶ εὐχὰς γιὰ τὴν ἐπαύριον.

Δὲν ἦτο βραδύ ἀπ’ ἐκείνης, περὶ σ’ ἀφίουν νὰ κοιμηθῆς! Σοῦ ἐκθέτουν τῆς εὐμορφίας τους, τὰ θέληγτρα τους καὶ σοῦ σιγολέγουν:

— Ἐχεῖς καιρὸ νὰ κοιμηθῆς καὶ νὰ χορτάσης ὕπνον· αὐριο, μεθαῦριο, ποῦ θ’ ἀρχίσῃ νὰ βρέχῃ καὶ ἡ ἐξοχὴ δὲν θὰ ἔχῃ καμμιά ἀπόλαυσιν...

Ἐρρίφθηκα σ’ ἓνα μακρὸν κάθισμα στὴν ταράτσα ἐπάνω.

Ἡ ἴδια μυρωδάτη αὐρα ἐξακολουθεῖ νὰ δροσιζῇ ὄλο τὸν κόσμον. Τριγύρω, τὰ ποικιλοχρῆ ἀνθη, τριανταφυλλὰ, γαρύφαλλα, γιασμουριά, γιαιστίντο, γαζίες καὶ ἄλλα τόσα, στέλλουν τῆς περὶ μεθυστικῆς μυρωδιᾶς. περὶ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Ἀντίκρου, ἡ θάλασσα μετὴν ἴδια πάντοτε ἡμεῖα, λάμπει σὺν παμμεγέθους καθρέπτης.

Ἐπανοὶ ὄλος γαλακτώδης ὁ οὐρανός, σχηματίζει ἓνα θεσπέσιον βῆθος, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον λαμποκοποῦν τα ἀναρίθμητα ἀστερία με ποικίλην ἐντασιν. Εὐκόλα ξεχωρίζουν ἐπάνω ἐκεῖ καὶ εἰ μερικὸι ἀστερισμοί, τοὺς ὁποίους μόλις θυμοῦνται ὅσοι δὲν ἐξηκολούθησαν ἀστρονομικὰ σπουδᾶς...

Κάτω ἐκεῖ, βαθειὰ, πρὸς τὸν βορρῆαν, ἰδιαιτέρως γνωρίζεται ἡ ποιητικὴ καὶ λαοαγαπημένη Πούλια, ποῦ μοιάζει σὺν σκουλαρηκάκι μακρουλὸ μετὰ τὰ μικρὰ καὶ τρεμοσβύναντα ἀστεράκια τῆς.

Καὶ τὸ παραδεισίον αὐτὸ περιβάλλον νανουρίζεται μετὰ τὸ ποιητικὸν τριὰ, ποῦ τόσον ἀγαπημένα σχηματίζουν ὁ ψίθυρος τῶν φυλλωμάτων μετὰ τὸ σύριγμα τῶν τσαμιῶν, ὁ φλοῖστος τῆς παιχιδιάρας θαλάσσης καὶ τὸ ἀκούραστο τοῦ γλάρου τραγοῦδι.

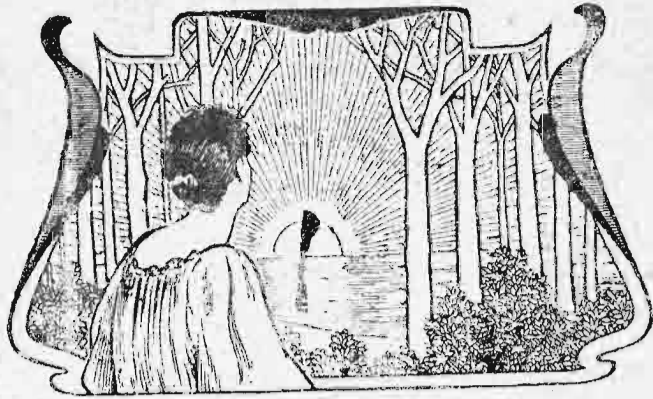
Ἐπρηκοσμῖα ἐπόλαυσις!...

Ἡμῖν μεθυσμένος, λαχρωμένος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον, τὴν ὀμορφιά. Κι’ ὁπότεν γιὰ μίαν στιγμὴ μισήνοιξα τὰ μάτια μου, τὰ κάτασπρα ἀγάλματα τοῦ κήπου, περὶ περιέλουσεν ἡ κίτρινοχρυσὴ σκόνη τοῦ φεγγαριοῦ—μιά ὥραια, φορτωμένη ἀπὸ στάχθα Δῆμητρα καὶ ὁ θελκτικὸς Ἀπόλλων μετὴν χορδισμένη λύρα του—μοῦ φάνηκαν πῶς ἤρχοντο πρὸς ἐμένα καὶ πῶς μοῦ σιγέψαλλον μ’ ἀγγελικὴ ἁρμονία:

— Γεμίσοῦ ἀπὸ χρυσὲς ἐλπίδες! Βλέπεῖς τί εὐμορφος ποῦ εἶναι ὁ κόσμος; Ὅλη ἡ φύσις μετὰ τῆς περὶ τέλειές τῆς καλλονές, μετὰ τῆς περὶ δυνατὰ τῆς θέληγτρα εἶναι ὄλη σὴ διάθεσί σου. Χόρου τὴν. Διῶξε μακρὰ σου τῆ; μαῦρες σκέψεις, ποῦ τυραννοῦν συχνὰ τὸν νοῦν σου. Ἀφίσε τὴν καρδιά σου ἐλευθέρην νὰ παρηγορηθῇ νὰ χορῆ, ν’ ἀπολαύσῃ. Ἀφες τὴν νὰ μεθύσῃ, νὰ γεμίσῃ ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν, νὰ ξεχειλίσῃ ἀπὸ θεῖον εἶσθημα. Ἀφες τὴν ν’ ἀγαπᾶ, ν’ ἀγαπᾶ, ν’ ἀγαπᾶ...

Ι. Λ. ΧΑΛΚΟΥΣΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΙΩΝΙΑΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΜΟΡΦΙΑΝ

ΚΑΙ

ΤΗΝ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΝ ΤΗΣ

— Τὸ ὄνειρόν της.

Νὰ εἶναι ὠραία καὶ αἰωνίως νέα. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτιστον ὄνειρον κάθε γυναικός. Ποῖος ἔχει νὰ ἀντιπῆ εἰς τοῦτο; Τοῦναντίον, ὁ κόσμος ὅλος σήμερον ἐγείνη συγκαταβατικώτατος πρὸς τὸ γυναικίον αὐτὸ ὄνειρον, καὶ παρεδέχθη νὰ μὴ φιλοσοφῆ πλέον ἢ ἡ γυναῖκα εἶναι προκομμένη, ἀλλ' ἂν εἶναι ὠραία καὶ νέα, βεβαίως ἂν ἔχη καὶ κάποια προκοπὴ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ εὐμορφία εἶναι δῶρον τῆς φύσεως, τί πρέπει νὰ γίνῃ δι' ἐκείνας, ποῦ εἶχαν τὸ ἀτύχημα νὰ μὴ ἀποκτήσουν τὸ θεῖον αὐτὸ ἀπόκτημα; Ἀπλούστατα: Ἡ γυναῖκα ἀμέσως ἔβαλεν εἰς κινήσιν ὅλας τὰς τέχνας, πρὸ πάντων τὴν... ζωγραφικὴν, τὴν χημείαν, τὸν ἤλεκτρισμὸν καὶ τόσα ἄλλα, διὰ νὰ μὴ καθυστερήσῃ, νὰ μὴ ἔχη τὸ ἀτύχημα νὰ ὀμασθῇ ἄσχημος.

Καὶ ἐφ' ἑστέ, ἀπολύτως τίποτε, δὲν ἐννοεῖ νὰ περιῶξῃ τὸν ἐγωισμόν της, νὰ τὴν στενοχωρήσῃ, νὰ τὴν θέσῃ, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμὴν, εἰς πειρασμὸν καὶ ἀκινήσιν, χάριν τῆς τεχνιτῆς ὁμοῦς εὐμορφιάς της; μεταβάλλεται πολλάκις εἰς ὑπομονητικώτατον ὄν, εἰς τέλειον νεομάρτυρα, διότι πρόκειται ἀγογγύστως νὰ ὑποστῇ τυραννικώτατα μαρτύρια, πολλάκις καὶ εἰς κίνδυνον νὰ ἐκτεθῇ ἀπὸ καμμίαν δηλητηρίασιν. Ἀλλά, τί σημαίει τοῦτο; Ἀρκεῖ καὶ μίαν ἀκόμη στιγμὴν νὰ θυμασθῇ, νὰ γίνῃ λόγος περὶ τὸ ὄνομά της. Εἶναι δὲ αἰωνία, προαιωνία, ἂν θέλετε, ἡ ἱστορία αὐτῆς τῶν μαρτυρίων τῆς γυναικός, διὰ τὴν ἀπόκτησιν μερικῶν θελητήρων τεχνιτῆς καλλονῆς. Ἀπὸ τῶν κυριῶν τῶν Φαραῶν μέχρι τῆς σημερινῆς κοκέτας γυναικός, ὅλαι ἔχουν τὴν ἱστορίαν τῆς κοκεταρίας των. Δὲν λείπει δὲ αὕτη, ὄχι πλέον ἀπὸ τὰ πολιτισμένα κέντρα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἀγριώτερα τῶν Ζουλοῦ καὶ τῶν Παπούων, ὅπου καὶ ἐκεῖ ἡ γυναῖκα, σύμφωνα μὲ τὸ περιβάλλον καὶ τὰς ἀρχάς της, ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς κοκεταρίας της.

— Τὰ μπάνια της.

Μερικοί, τασσόμενοι μὲ τὸ μέρος τῶν κυριῶν, λέγουσιν, ὅτι δὲν πταίουν καὶ τόσον αἱ κακόμοιροι, ἀφοῦ οἱ ποιεῖται καὶ τόσοι ἄλλοι λογογράφοι δὲν κάμνουν ἄλλο, παρὰ νὰ ἐξυμνοῦν τὴν εὐμορφίαν τῆς γυναικός, τὴν χάριν, τὸ χρῶμα καὶ τὴν φρεσκάδα τοῦ σώματός της καὶ χίλια ἄλλα. Τί ἔπραξε λοιπὸν νὰ γίνῃ; Καὶ ἡ γυναῖκα, κολακευθεῖσα διὰ τοῦτο, προσεπάθησε νὰ ἐφεύρῃ ὅλα ὅσα θὰ τῆς ἀπέδιδαν ὀσιστὰ τοὺς ὕμνους καὶ τὰ ἐγκώμια. Ἡ ἱστορία λοιπὸν μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι αἱ ἀριστοκράτιδες τῆς ἀρχαίας Κορίνθου ἔκαμαν δύο φορές τὴν ἡμέραν μπάνιο μὲ ἐλαιόλαδον μυρωμένον πρὸς διατήρησιν τῆς στιλπνότητος τοῦ δερματός των. Εἰς τὴν Ρώμην τὸ μπάνιο τοῦτο παρηκολούθη ἄλλο μέσον εἰς ἀρωματώδεις ἀτμούς, ἔπειτα μασάζ καὶ κατόπιν κρῦα λουτρά. Ἡ αὐτοκράτειρα Πεπῆ, πρώτη ἐχρησιμοποίησε τὸ λουτρόν ἀπὸ γάλα τῆς ὄνου. Τὴν αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν κατὰ τὰ βασιλικὰ ταξιδία της παρηκολούθη πάντοτε ἀρκετὸς ἀριθμὸς θηλυκῶν ὄνων, χρησίμων διὰ τὴν τουαλέτταν τῆς Ποπέας, ἡ ὁποία ἐπέμενε, ὅτι τὸ γάλα τοῦτο δίδει ἀσπρίλα καὶ ἐκαλοτητα.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Διευθυντηρίου, ἡ ἀριστοκράτις κυρία Ταλιὲν ἐλούετο εἰς χυμὸν φραγκοσταφύλων καὶ φράουλας. Ἡ ἴδια ἔκαμε καὶ λουτρά εἰς ἐλαιόλαδον, κρασί Βορδῶ, σαμπάνια καὶ, κατὰ συμβουλήν τοῦ ἱατροῦ της, εἰς θερμὸν αἶμα ζῶων. Ἡ μόδα ἀμέσως ἐγενικεύθη καὶ εἰς ὀλίγον διάστημα τὰ κομμωτήρια τῶν κυριῶν τῆς ἀριστοκρατίας, χάριν εὐκολίας, ἰδρύθησαν μέσα εἰς τὰ σφαγεῖα. Γερμανὸς ἱατρός συνέστησεν ἀκολούθως μπάνια εἰς ζῶμὸν βρασμένων ἐντροσθίων, ἄλλος εἰς

κόπρον βρασμένον καὶ ἄλλοι ἄλλα. Ἐπῆλθε πρὸς στιγμὴν κάποιοι πόλεμος ἐναντίον τῶν ἀηδῶν πρὸ πάντων οὐσιῶν διὰ μπάνια, διὰ νὰ ἐπικρατήσουν τὰ μὲ διάλυσιν γλυκερίνης καὶ χλωρικῆς ἀμμωνίας, καὶ ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ τὰ μὲ διαφόρους χημικὰς οὐσίας καὶ τὰ ἤλεκτρικὰ. Τέλος, ἡ ἐποχὴ τῆς πολυτελείας ἐθέσπισε τὰ μπάνια εἰς νερὰ ἀρωματισμένα μὲ μύρα ρόδου καὶ κρήων.

— Τέρατα καὶ σημεῖα.

Ἐρχονται μετὰ ταῦτα τὰ κυριολεκτικῶς μαρτυρικὰ καλλονικὰ τοῦ προσώπου μέσα. Καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ τερατώδης ἐκείνη μάσκα, τὴν ὁποίαν κάθε κυρία ἀριστοκράτις ἔπραξε νὰ φορῇ εἰς τὸ πρόσωπον καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἂν ἤθελε νὰ ἔχη τὴν ἡμέραν ὠραίον καὶ ἐκφραστικὸν πρόσωπον. Τοιαύτης καλλονικῆς μάσκας χρῆσιν πρῶτην φοράν ἔκαμαν αἱ Ρωμαῖαι. Προητοιμάζον δὲ αὐτὰς αἱ δοῦλαί των μὲ ζύμην ἀπὸ κουνιά καὶ ἀλεύρι, ἀναμεμιγμένον μὲ πάχος προβάτου, ἐνίοτε δὲ καὶ μὲ... κόπρον μερικῶν θαλασσίων πετηνῶν.

Ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ δεκάτου ἐβδόμου αἰῶνος εἰς τὴν Εὐρώπην ἦτο ἐν χρῆσει ἡ μάσκα αὕτη, ἀναφαιρεταὶ δὲ, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἐρρῆκος ὁ Γ' τὴν μετεχειρίζετο, κατασκευαζομένην ἀπὸ καθαροῦ ὁμοῦς ἀλεύρι καὶ ἄσπράδια τοῦ αὐγοῦ, ἀρωματισμένα μὲ αἰγὸκλημα, τὸ ὁποῖον πολὺ ἀγαποῦσεν ὁ κοκέτης μονάρχης. Ἀργότερον ἡ κατασκευὴ τῆς μάσκας ἐγένετο μὲ ἀρωματισμένο λάδι, μὲ μέλι, μὲ ἀνθόγαλα, τέλος δὲ καὶ μὲ... φασουλόζωμο. Οἱ σατυρικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καθ' ἡμέραν, μάτην ὁμως, ἐκαυτηρίαζον τὰ ἀπαίσιμα αὐτὰ μαμώματα τῆς ἀριστοκρατίας. Ἀλλά, μήπως ἡ μετὰ ταῦτα ἐξέλιξις τῆς κοκεταρίας δὲν ἔφερε τὴν χρῆσιν ἐπιθέσεως μπιφτεμιῶν εἰς τὰ μάγουλα τῶν κυριῶν, καὶ τόσων ἄλλων ἐπ' αὐτῶν χημικῶν ἐπικινδύνων ἐμπλάστρων καὶ πασαλειμμάτων;

Τότε ἀκριβῶς ἐπεκράτησε καὶ ἡ μόδα τὸ νὰ ἔχουν αἱ κυρίες εἰς τὰ πρόσωπά των τὰ γνωστὰ μαθρα στίγματα, τὰ ὁποῖα ὠνόμασαν ἐλῆες καὶ διὰ τὰ ὁποῖα τόσα περιπαθῆ τραγουδάκια ἐγράφησαν, καθὼς καὶ τὸ πασίγνωστον:

Τῆς ἐλῆς σου τὸ μαυράδι,
ζωντανὸ μὲ πάγει στὸν Ἄδη!

Ἡ μόδα τῆς ἐλῆς ἦτο εἰς τὴν ἀκμὴν της κατὰ τὸν δέκατον ὀγδοὺν αἰῶνα, τότε δὲ κάθε κυρία ἀριστοκράτις ἔφερε μαζὴ της ἓνα κομπὸ κουτάκι, μὲ μομφὸν ἐπίσης πινέλο καὶ ἀρκετὴ μιογιὰ, διὰ νὰ κόμῃ τῆς ἐλῆς της ὠραίας, ἂν δὲν ἦσαν ὅπως τῶν φίλων της, ποῦ θὰ συιήντα.

Καὶ εἰς τὴν κόμμωσιν τῆς κεφαλῆς πάντοτε ἡ γυναῖκα κατέβαλλε πολλὴν φροντίδα καὶ προσοχὴν. Αἱ ἀρχαῖαι Αἰγύπτισαι εἶχαν τὸ παράδοξον ἐκείνο κεφαλοδέσμιον, μὲ ἓνα πουλί εἰς τὰ ἔμπροσθ' ὀργότερον ἡ ἐξέλιξις τῆς μόδας ἔφερε διάφορα, πολλάκις ἐκκεντρικὰ, σχέδια κτενισμάτων μέχρι τοῦ σημείου εἰς τὴν Ὁλλανδίαν νὰ συνειδηθῶν παράδοξον ὑψηλὸν κτένισμα, ὁμοιον καθ' ὅλα πρὸς ἱστιοφόρον μὲ ὑψηλὰ φουσκωμένα πανιά.

— Διὰ μίαν ρυτίδα.

Καὶ ἐφ' οὖσιν ἀρκετῶν θυμάτων κεραιώρισε κάπως τὴν χρῆσιν μερικῶν χονδροειδῶν ὀργάνων τῆς καλλονικῆς, ἡ αἰωνίως ἀνήσυχη γυναῖκα δὲν ἠσυχάζει. Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς ρυτίδος στὸ πρόσωπόν της τὴν πληγώνει κατάκαρδα. Δὲν τὸ ὑποφέρει, ματεξανίσταται κατὰ τῆς τολμηρᾶς αὐτῆς ἐπεμβάσεως τῆς φύσεως καὶ κινητοποιεῖ διὰ τοῦτο ὀλόκληρον τὴν χημείαν, διὰ νὰ ἀποκρούσῃ τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν ἀπαισίων ρυτίδων, προαγέλων τοῦ φοβεροῦ γήρατος. Ἐπίδαμοι, μουσκευματα, ἀποξέσεις, ἐντριβαὶ καὶ χρῆσις βασιανιστικῶν πρὸς τὸ ἔργασιον, ὀλοκλήρους ὥρας ὀργαζοῦν ἐπάνω εἰς κάθε γυναικίον πρόσωπον, διὰ νὰ συγκρατήσουν αὐτὸ ὠραῖον, δροσερόν, χαριτωμένον, ἀρυτίδωτον.

Καὶ διὰ νὰ ἐννοήσῃτε εἰς τί μαρτύριον διαρκῆς ὑπεβαλλετο μίαν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀριστοκρατίας, ἀρκεῖ νὰ σημειωθῇ, ὅτι διὰ τὴν ἐξαφάνισιν μιᾶς ρυτίδος τῆς ἐχρειάζοντο τρεῖς μῆνες, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐπὶ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην ἐγένετο ὅλη αὐτὴ ἡ μαρτυρικὴ θεραπεία ἀπὸ εἰδικῶν ἱατροῦ καὶ μὲ μεγάλας δαπάνας. Εἰς τὴν Βενετίαν αἱ ἀριστοκράτιδες, διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ ἱστορικὸν ξαυθὸν χρῶμα τῆς κόμης των, ἔπραττον ἐπὶ τρεῖς ὥρας νὰ μένουν ἐκτεθειμέναι εἰς τὰς πλέον καυστικὰς ἀπτίνας τοῦ ἡλίου, εἰς δὲ τὴν Ἰσπανίαν, χάριν τῆς διατηρήσεως τῆς δροσερότητος τοῦ προσώπου των, ἐγένετο ἀνάγκη ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ὥρας νὰ ἔχουν κρυμμένον τὸ πρόσωπόν τους μέσα εἰς μεγάλο κωνίον, γεμάτο ἀπὸ διαφόρους χημικὸς ἀτμούς.

(τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΝ ΑΙΣΜΑ

Ἄν τὸ τριαντάφυλλον τῆς ἀνοιξέως δὲν ἦτο ὅμοιον πρὸς τὰς παρειὰς τῆς παρθένου, ποῖος θὰ τὸ ἐξετίμα;

✎

Ἄν τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ δὲν ὠμοιάζε διόλου μὲ τὰ μάτια τῆς παρθένου, ποῖος θὰ τὸ παρατηροῦσε;

✎

Καὶ ἂν ἡ θελκτικὴ καὶ ἀθάνα παρθένος δὲν ὑπῆρχε, ποῦ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καθρεπτισθῇ ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ;

✎

ΤΑ ΡΟΔΑ

Δὲν γνωρίζω ἐδῶ κάτω τίποτε τόσον πολύτιμον καθὼς τὰ ρόδα. Ἡ εὐδία των, εἶναι εὐδία οὐράνιος, ἡ ὁποία χύνεται ἐπὶ τῆς γῆς.

✎

Σὺ ποῦ πωλεῖς τὰ ρόδα, εἰπέ μου, διατί τὰ πωλεῖς; Διὰ νὰ κερδίσης χρήματα;

✎

Ἀλλὰ μὲ τὸ χρῆμα τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν τί εἰμπορεῖς ν' ἀγοράσῃς τόσον ὠραῖον καὶ τόσον πολύτιμον, ὅσον τὰ ρόδα;

● ὄμιος.

Η ΑΠΛΗ ΖΩΗ

VII. — Ἡ ἀπλῆ τέρψις.

Ἀπόδειξις τούτου περίτρανος εἶναι, ὅτι ὅπου εὐρίσκεται βίος ἀπλοῦς καὶ ὑγίης, ἡ αἰσθητικὴ καὶ ὑγίης τέρψις τὸν συνοδεύει καθὼς τὸ ἄρωμα συνοδεύει τὰ φυσικὰ φυτὰ. Ὁ βίος αὐτὸς ἄς εἶναι ἀντίξοος, ἄς εἶναι ἐστερημένος πάντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θεωροῦμεν συντελεστικά πρὸς τὴν τέρψιν, καὶ μ' ὅλα ταῦτα θὰ τὴν ἴδωμεν νὰ προβάλῃ αὕτη θαλερά.

✎

Εἶναι παρατηρημένον, ὅτι τόσον εἰς τὸ θέατρον, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἄλλας συγκεντρώσεις, ὁ λαὸς, καὶ μάλιστα ὁ ἐργατικὸς, διασκεδάσει καλλίτερον καὶ μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν παραδίδεται εἰς τὴν τέρψιν. Αὐτὸ εἶναι συνέπεια τῆς ἀπλῆς ζωῆς, τὴν ὁποίαν ἀκολουθεῖ, καὶ διότι ἡ τέρψις ἐκείνη εἶναι δικαία ἐπαμοιβὴ ἡμέρας κόπου καὶ προσπαθειῶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ

ΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

Ο 18ος αιώνας.

‘Ο συγγραφέας των ‘Περσικών επιστολών’ :

‘Οι σύζυγοι ουδέποτε όμιλούν περι των γυναικων των. Φοβούνται να όμιλήσουν περι αυτών εις άνδρας, οι όποιοι πιθανόν να τας γνωρίζωσι περισσότερον αυτών των ιδίων.

‘Μεταξύ των συζύγων υπάρχουν πολλοί άρκετά δυστυχείς, και τους όποιους ούδεις παρηγορεί ούτοι είναι οι ζηλότυποι. ‘Υπάρχουν επίσης και σύζυγοι, τους όποιους όλοι περιφρονούν’ ούτοι είναι πάλιν οι ζηλότυποι

‘Οι άνδρες πιστεύουν, ότι είναι έξ ίσου γελοϊον να όρκίζονται προς μίαν γυναίκα, ότι θα την αγαπούν πάντοτε, όσον και να υποστηρίζωσιν, ότι θα διατελώσι πίντοτε ύγιεις και πάντοτε εύτυχείς. ‘Όταν ύπόσχωσται εις μίαν γυναίκα, ότι θα την αγαπώσι πάντοτε, υποθέτουν, ότι και αυτη από μέρους της τοις ύπόσχεται να είναι πάντοτε άξιόγáπητος, και αν αυτη παραβή τον λόγον της, δέν θεωρούνται ύπόχρωοι να τηρήσουν τον ιδικόν των.

‘Καθώς ο σύζυγος δύναται να ζητήση διαζύγιον έξ αιτίας της άπιστίας της γυναικός του, ούτω και ή γυνή ειχε τό δικαίωμα να ζητήση τοιούτον έξ αιτίας άπιστίας του σύζυγου της. Αυτό ήτο ο έκκλησιαστικός νόμος, ο όποιος τά άπήτει όλα πνευματικά. ‘Εν τούτοις μεταξύ της άπιστίας του μέν και της δέ ύπάρχει διαφορά. ‘Η άπιστία της συζύγου άποτελει έξαφανισμόν της αιδούς της, ούτος δέ πάλιν άποτελει τό πρώτον και τό σπουδαιότερον βήμα προς κατάρρευσιν όλων των γυναικείων άρετών.

‘Ο συγγραφέας της ‘Αύρηλιανής παρθένου’ :

‘Τρεις θεαί χρειάζονται εις έν συζυγικόν σπίτι : ή φιλία, ή εκτίμησις, ο έρωσ. Μόνον οι γάμοι, των όποιων τό συμβόλαιον ύπογράφουν αι τρεις αύται θεότητες, είναι εύτυχείς.

Σουηδοϋ φιλοσόφου :

‘Δέν είναι δυνατόν έρωσ άληθώς συζυγικός να ύπάρχη μεταξύ άνδρός και πολλών γυναικων, διότι τοιαυτη ένωσις αντιτίθεται προς την πνευματικήν ύπόστασιν του γάμου, ήτις άπαιτεί, όπως ή ένωσις αυτη συντελεσθή μεταξύ δύο μόνον ψυχων. ‘Όταν άνήρ τις δοθή εις πολλούς έρωτας, όχι μόνον άπομακρύνει έαυτου την έσωτερικήν ίκανοποίησιν, ήν μόνη ή μετά μιάς γυναικός ένωσις προκαλει, αλλά και την ουρανίαν εύτυχίαν δώκει.

‘Η κυρία βάσις των γάμων είναι ή ένωσις των συζύγων δέν δύναται να είναι εύτυχείς, ει μη αναλόγως των βαθμών της ένώσεως ταύτης. Καίτοι τοϋτο είναι γλωστίον, έν τούτοις είναι παρατηρημένον, ότι οι σύζυγοι φαίνονται προσπαθούντες να υποβιβάσωσι τους βαθμούς της ένώσεως ταύτης.

‘Ο Κάντιος :

‘Ο άνήρ και ή γυνή δέν άποτελοϋν έν όλον, ει μη σνηνωμένοι. Τό έν φύλον συμπληροϋ τό έτερον.

‘Ο Διδασκότος :

‘Αν ο γάμος, ο ύπέροχος ούτος νόμος της φύσεως, κατήνησε πηγή όχληρών κακων, τοϋτο όφείλεται : εις την τυραννίαν, την όποιαν έξασκαί ο σύζυγος επί της γυναικός, διότι θεωρεί ταύτην ως κοινόν κτήμα του’ εις τά ήθη και τός συνηθείας, αιτινες έχουν ύπερφορτώσει από όρους την συζυγικήν ένωσιν εις τός κοινωνικώς προλήψεις, καθ’ ός ή παρουσία και τό γένος καθορίζουν τό εύάρμοστον ή άνάρμοστον και εις την σφαλεράν ιδέαν, ότι ή γέννησις τέκνων, τά όποια άποτελοϋσιν επαύξησιν πλούτου, θεωρείται όχληρά δια τους γονείς.

Γνωμικόν της εποχής :

‘Είναι παράξενον πράγμα ο γάμος. Νυμφεύεται τις είτε εκ συμφέροντος, είτε χωρίς να ξεύρη τί κάμνει, είτε διότι δέν ξεύρει τί άλλο να κάμνη.

Μια παραπονεμένη.

‘Πολύ έπικαίρως θίγεται τό ζήτημα της άποκτήσεως συζύγου και των προς τοϋτο σκέψεων κάθε κόρης. ‘Αλλά να μου επιτρέψετε να σας κάμω μίαν παρατήρησιν : Διατί τάχα να φαντάζεσθε, ότι τό όνειρον αυτό τό έχει μόνον ένα κορίτσι, που παίζει πιάνο, διαβάζει την ιδικήν μας και την ξένην φιλολογίαν, που πηγαίνει στο θέατρον κλπ. ; ‘Εγώ είμαι ένα μοδιστράκι. ‘Απεφοίτησα πρό δύο έτων από τό Παρθενωγωγείον της ένορίας μας και ή χήρα μητέρα μου μ’ έβαλε σ’ ένα μοδιστικο, όπου, δόξα τω Θεώ, είμαι πολύ εύχαριστημένη. Βεβαίως έλαχτάρασα και έγω να έπαιζα πιάνο, να έπηγαίνα στο θέατρον και να διάβαζα όλου του κόσμου την φιλολογικήν κίνησιν. ‘Αλλά δέν ητύχησα τέτοιαν να άποκτήσω ζωήν. Αυτό όμως δέν με έκαμην, ώστε με τό σφρίγος των είκοσιν έτων της ηλικίας μου να μη ρεμβάζω, να μη όνειροπολώ κ’ έγω τό ιδανικόν ένός καλοϋ συζύγου. Διατί λοιπόν δέν άπευθύνεσθε και εις την ιδικήν μας τάξιν ; Μήπως και σεις έπηρσάζεσθε από την άδικον ιδέαν, ότι ένα μοδιστράκι δέν πρέπει να έχη βλέψεις καλής συζύγου ; Μά δέν νομίζετε, ότι έν τοιαυτη περιπτώσει πλήττονται τά ιερώτερα μας ; Σας βεβαίω, ότι αισθάνομαι όλην την δύναμιν να καταστήσω ένα σύζυγον εύτυχή, πέρα ως πέρα, με την θερμοτάτην όμως λαχτάραν να είναι και αυτός όχι όπως τον όνειρεύονται αι δεισιπνίδες του πιάνου και του φαίβοκλόλ, άλλ’ όπως τον έπόθησ μια καλή και φρόνιμος οίκοκυρά, που τον γάμον μ’ ένα φρόνιμον καθ’ όλα σύζυγον τον θεωρεί επικράτησιν των όνειρων της, δια τον σχηματισμόν καλής και έντίμου οίκογενείας και την ανάδειξιν καλών και άναρέτων πολιτών.

Παπαροϋνα.

Προς την Παπαροϋναν.

‘Αδίκως παραπονείται ή προσφιλής Παπαροϋνα, ότι ή έρευνά μας άπευθύνεται μόνον προς τας δεισποινίδας του πιάνου και της ζωγραφικής. Τό ‘Απ’ Όλα’ οϋδέποτε έκαμε διαστολήν τάξεων, έπανειλημμένως δ’ εκηρύχθη σύντροφος τόσον της βιοπαλαιούσης, όσον και της εύπορούσης κοινωνίας. Πώς ήτο δυνατόν εις την περιστασιν ταύτην να προβή εις την διαστολήν αυτην ; ‘Αλλ’ άρα γε πόθεν ύπάπτεισε τοϋτο ή δεισποινίς Παπαροϋνα ; Μήπως από την προκήρυξιν, που έδημοσιεύθη εις τό 258 φύλλον μας ; άλλ’ εις αυτην—την άνέγνωσα μίαν φοράν άκόμη—οϋδέ μία γραμμή ύπάρχει και πόρρωθεν άποκλείουσα την τάξιν των εργαζιμένων γυναικων από την έρευναν. ‘Αν δέν άπευθύνεται ιδιαιτέρως και προς αυτάς, τό έπραξε, διότι παρέλειψε και πολλάς άλλας τάξεις. ‘Αλλ’ άκριβώς ή γενικότης διδαι την άφορμήν να δηλωθή, ότι δια τό ‘Απ’ Όλα’ δέν ύπάρχουσι τάξεις, άλλ’ άτομα, ίσως έχοντα αξιώσεις επί της αγάπης και των συμπαιθειών του.

Καρδιαλής.

Πραγματικώς άδιαφορεί ;

‘Μας έρωτάτε ποιος είναι ο ιδανικός σύζυγος. Δέν γνωρίζω διατί έσκέφθητε να μās προταίνετε την έρώτησιν ταύτην, έμβάλλοντες τοιοϋτοτρόπως εις σκέψεις και τας μάλλον άδιαφόρους περι τουτου παρθένους, έξ ών και έγω τυγχάνω.

‘Αφού όμως δια της έρωτήσεώς σας με άναγκάσατε να σκεφθώ και όλίγον περι τουτου, σας στέλλω τας στιγμιαίας μου ταύτας σκέψεις, διότι οϋδέποτε έσκέφθη άλλοτε περι ιδανικού συζύγου.

‘Κατ’ έμέ ιδανικός σύζυγος—πράγμα, δια τό όποιον άδιαφορώ, διότι οϋδέποτε εύρίσκαται τέλειος τοιοϋτος—είναι εκείνος, όστις, άφού διέλθει τός νεανικός του τρέλλας, εις ηλικίαν 25—28 έτων νυμφευθή έξ έρωτος κόρην, διανύουσαν και ταύτην τό 23. Εύρισκόμενοι δέ οϋτω και οι δύο εις ώριμον ηλικίαν, δέν έχουν άλλο τι να σκεφθοϋν ή περι της μελλούσης εύτυχίας των. ‘Ανήρ πράττων οϋτως, έπεται, ότι είναι συντεός, και ως εκ τουτου θα προσπαθήση να καταστήση εύτυχή την συζυγόν του.

‘Η άδιάφορος.

Κάποια περιεργος.

‘Νομίζω, ότι ύπήρξα άρκετά ειλικρινής και σās έγραφα ποιος είναι δι’ έμέ ο ιδανικός σύζυγος. ‘Υμείς δέ, κύριε Καρδιαλή, άρκετά θαρραλέως και έθροπίσατε τό ψευδώνυμον. Λαμβάνω έν τούτοις τό θάρρος να σας έρωτήσω τό αίτιον της καρδιαλγίας σας, διότι ή λέξις του ψευδωνύμου σας είναι πολλή συγκινητική, και δέν επιτρέπεται εις έμέ, ή όποία είμαι άρκετά εύαίσθητος, διότι καθώς βλέπετε και λέγεται έχω συμπαιθείας και προς αυτην την πενθεράν μου άκόμη, να αισθά, ναμαι τον άγνωστον, με τον όποιον άλληλογραφώ—καρδιαλοϋντα, και να μη τον έρωτήσω τό αίτιον της τρομεράς του νόσου. Τόν καϋμένο ! έμπρός λοιπόν, θάρρος. Κρατήσατε τους λυγμούς σας και γράψατέ μου.

Κ. Φ. .

‘Η καρδιαλγία μου.

‘Αναγκάζομαι να άπαντήσω εις την εύαίσθητον δεισποινίδα, ή όποια αισθάνεται ένδιαφέρον και οίκτον δια την καρδιαλίαν του ύποφαινομένου. Τήν εύχαριστώ δια τοϋτο. ‘Αλλά, προς τί ζητεί αίτια και άφορμάς της νόσου μου ; Δέν φρονεί, ότι αναγκάζουσα με να τά άνθώσω και να τά άναπολήσω, έπαυξάνει τον πόνον μου ; ‘Αλλά και τοϋτο είναι περιττόν. Λέγει, ότι είναι εύαίσθητος. ‘Ας έρωτήση την καρδίαν της’ θα της άπαντήση.

Καρδιαλής.

Δικαιώματα, αλλά και καθήκοντα.

‘Ίδου έγω πώς επιθυμώ τον σύζυγόν μου : σωματικώς τέλειον, διανοητικώς άρκετά άνεπτυγμένον και οικονομικώς άνεξάρτητον, δυνάμενον αξιοπρεπώς και άγογγύστως να φέρη τό βάρος των οίκογενειακων άναγκων. Τον θέλω άγνόν, όπως και εκείνος θ’ άπαιτήση παρ’ έμού άγνότητα, ειλικρινή, άφοσιωμένον και προνοητικόν δια τό μέλλον της οίκογενείας του, σκεπτόμενον, ότι ή τόχη δυνατόν ήμέραν τινα να φανή δυσμενής, και ότι ο φέρων άψώς ψυχάς εις τον κόσμον, έχει μεγάλα και ιερά καθήκοντα. Μετά τοιοϋτου άνδρός συνδεομένη μία κόρη, είναι άδύνατον να μη είναι εύτυχής, και να μη γίνη και εκείνη ιδεώδης σύζυγος και μήτηρ, διότι θα έχη τον ιδανικόν σύζυγον.

Αντ. Π. Μ. .

‘Απαιτείται προίξ.

‘Απευθύνεσθε προς ήμās και μās έρωτάτε πώς όνειρεύομεθα τον σύζυγόν μας πνευματικώς, κοινωνικώς και από άπόψους χαρακτήρος. Λοιπόν, δέν ύπάρχει άμφιβολία, ότι όλαι μας τον θέλομεν άνεπτυγμένον, πλούσιον, με εύγένειαν και με όσα προτερήματα δύναται να δημιουργήση ή φαντασία μας. Πραγματικόν prince Charmant. ‘Αλλά και σās έρωτώ : Πώς είναι δυνατόν να πραγματοποιηθώσι τά όνειρά μας, όταν δέν του προσφέρωμεν προίκα άνάλογον των προτερημάτων του ; ‘Απαντήσατέ μου εις αυτό και θα λύσετε τό πρόβλημα : διατί δέν νυμφεύονται αι νεάνιδες, αι όποια δέν έχουν περιουσίαν. ‘Αδιάφορον αν ή φαντασία των είναι πλούσια εις όνειρα.

Κάρμεν.

Τό παραμϋθι του παππου της.

‘Ακούσατε με προσοχήν αυτό τό παραμϋθι, π’ έναν καιρόν ο πάππος μου σ’ έμένα διηγήθη : Όταν ήτο μικρό παιδί, πανδρεύθηκε εις γέρον και πήρε τό παιδάκι του ως άλλοτε ο Νέρων. ‘Εξύρισε τά γένεια του αυτό τό γεροντάκι, για να φανή πώς είναι νεός, μικρό παλληκαράκι. Μ’ αυτόν τον τρόπον πίστευε τό κούτσουρον εκείνο πώς θα φανή παιδ εύμορφο άπ’ τον λευκό τον κρινό. ‘Αλλά ! τ’ είδεν ο πάππος μου ; όλος τά έναντία έφάνησαν ζαροματιές κι αυτά τά γηρατεία. Και τά παιδιά εις τό σχολείο, κι οι άνδρες στο παζάρι, αι δέ γυναίκας στο λουτρό, στη θάλασσα οι γλάροι ήρχισαν κ’ έφώναζαν σ’ ανατολή και δύσι άνδρόγυγον άτέραχτον πώς δέν θα καλοζήτη. Γιατί τό να θαρρή κανε’ς τον γάτον με πονεϊκι, πώς θενά καλοζήσουνε, θα είναι ζεβζεβλικι. Πολύς καιρός δέν πέρασε, της έκοψε τό νήμα, κι ή ζούλεια του, τό πάτ, τό κιοϋτ, την έφεραν στο [μνήμα.

Επιμϋθιον.

‘Η νεαίς ή άνύπανδρος πρέπει για να σκεφθοϋνε μ’ εκείον, που τεριάξουνα, μ’ αυτόν να νυμφευθοϋνε.

Ι. Μ. .

Πόσον ο Ιωάννης εφθόνη την θέσιν του Λεσπερά! Πόσον θα ήθελε να ήτο εις την θέσιν του, παρά την κλίνην εκείνης, την εποίαν τόσον ηγάπα! Έφαντάζετο, ότι θα ήτο μέχρι τουδε θεραπευμένη, αν ο ίδιος την περιποιείτο... , αυτός και ο πατήρ του ο μάγος... Ένω τώρα, με την περιποίησιν του Λεσπερά, τα πάντα ηδύνατό τις να φοβήται.

Έν τω μεταξύ τα παραπετάσματα επανεκλείσθησαν και ο Λεσπερά εξηφανίσθη. Λεπτά τινα παρήλθον.

Αΐφνης ο Ιωάννης ακούει πλησίον του θόρυβον, παρά τας πρασιάς. Άκούει κρότον βημάτων. Κάποιος διευθύνεται προς τα εκεί, παρά τον καιρόν και το ψύχος. Το σκότος δέν επιτρέπει εις τον Ιωάννην να παρατηρήσῃ. Φαντάζεται προς στιγμήν, ότι η παρουσία του εις τον κήπον κατέστη αντιληπτή και ότι έρχονται, δια να τον διώξουν ως κακοποιόν.

Είναι ο Λεσπερά!

Ο Ιωάννης τον ανεγνώρισεν την στιγμήν, καθ' ην ούτος επέρασεν από κοντά του, τόσον κοντά, ώστε, αν άπλωνε την χείρα, ο νέος θα ηδύνατο να τον πιάσῃ από τον βραχίονα και να τον σταματήσῃ.

Τί ήρχετο να κάμῃ την νύκτα αὐτήν εις παρομοίαν ὥραν;

Ο Λεσπερά όμως επανέρχεται. Άκολουθεῖ την άγουσαν εις τὸ σπίτι του.

Διατί ἀρά γε αὐτός ο περίπατος; Διατί, αν η Βαλερία τῷ ήτο εμπιστευμένη, την αφήκεν, ένῶ την στιγμήν εκείνην ηδύνατο να λάβῃ την ανάγκην του;

Ο Ιωάννης είναι παγωμένος από την διηνεκῶς πίπτουσαν βροχὴν και τον παγωμένον ἀέρα. Έγειρεται περίρρυτος. Καί εις την κατάστασιν οὕτην προτίθεται να επιστρέψῃ εις τὸ σπίτι του, οτι στρέφει εν τελευταίον βλέμμα εις τὸ παράθυρον τῆς Βαλερίας. Έκ νέου τὸ παράθυρον τοῦτο είναι φωτισμένον, τὸ μόνον φωτισμένον καθ' ὄλην τὴν πρόσοψιν, εκ νέου τὰ παραπετάσματα έχουνιν αποσυρθῆ και ἐπὶ τοῦ φωτισμένου βάρθους επιφαίνεται η μορφή τοῦ Λεσπερά.

Ποῖον λοιπὸν παρεμόνευεν αὐτός; διότι ἐξάπαντος κάποιον ζητεῖ.

Άλλ' ο Ιωάννης δέν εὔρε καιρόν να σκεφθῆ. Τὸ παράθυρον ἀνοίγει, αΐφνης, διάπλετον. Ο άνεμος ἐμβαίνει ὀρηκτικὸς και εις μίαν στιγμήν τὸ πᾶν ἀμαυροῦται.

Ο Ιωάννης, ὅστις ἐνόησε, κατελήφθη ἀπὸ φοβεράν άγωνίαν.

Αὐτὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον ἀφίνει τὸν θάνατον να ἔμβῃ εις τὸ δωμάτιον τῆς Βαλερίας... Είναι ἀκατονόμαστος πρᾶξις... , είναι μυσαρὸν ἔγκλημα...

Καί ο Ιωάννης με πνιγομένην φωνὴν ήρχισε να φωνάζῃ:

— Δολοφόνε! δολοφόνε!

Ο νέος ὑφόνει τὸν γρόνθον του ἀπειλητικὰ προς τὸ εἰρηρικὸν μέγαρον, τὸ ὁποῖον κοιμάται ὑπὸ τὴν καταιγίδα, ένῶ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ιωάννου ἔσειοντο αἱ λεῦκαι, μανιωδῶς συρίζουσαι ὑπὸ τὴν ὀρμὴν τοῦ ανέμου.

Η φωνὴ ὅμως τοῦ νέου πνίγεται εις τὸν μανιώδη συριγμὸν τοῦ ανέμου.

Τότε, ὁμοιος προς τρελλόν, και τρελλὸς ὄντως, αρχίζει να τρέχῃ δια μέσου τῶν θύμων, τῶν βράχων, και φθάνει εις τὸ σπίτι του, δια να πέσῃ ἡμιλιπόθυμος εις τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος πατρός του, ὅστις ἀνησύχει δια τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ υἱοῦ του.

— Πατέρα, πατέρα! θέλουν να τὴν σκοτώσουν!

Αὐτὴν τὴν φράσιν εὔρε να εἶπῃ, ριπτόμενος ἐξηντηλέμενος ἐπὶ τοῦ πατρός του. Αὐτὸ και μόνον εἶπε και ἔχασε τὰς αἰσθήσεις του.

Όταν τὰς επανέκτησε, χάρις εις τὰς συντόνους περιποιήσεις τοῦ πατρός του, η πρώτη του φράσις πάλιν ήτο:

— Θέλουν να τὴν σκοτώσουν, πατέρα! θέλουν να τὴν σκοτώσουν!

— Πῶς τὸ ξεύρεις; τί συνέβῃ; πῶς τὸ ἐνόησες;

Ο Ιωάννης διηγήθη τότε πνευστιῶν τὸ τί εἶδεν εις τὰ σκότη.

— Είναι φρικῶδες! Εἶσαι βέβαιος, οτι εἶδες καλά;

— Πατέρα, σὰς τὸ ὀρχίζομαι εις τὸν σεβασμὸν και τὴν ἀγάπην, ποῦ ἔχω γιὰ σὰς. Εἶδα, πατέρα μου... Είναι φοβερόν! μοῦ τὴν ἐσκότωσαν!

— Δέν ήχρειάζονται περισσότερα προφανῶς, ἀπήντησεν ὁ πατήρ.

— Τί θα κάμετε; δέν πρέπει βέβαια να τὴν εγκαταλείψωμεν ἀπροστάτευτον.

— Βεβαίως... και δι' αὐτὸ μόλις ξημερώσει...

Τὸ εὐγενὲς και γλυκὺ πρόσωπόν του εἶχε τὴν στιγμήν ἐκείνην μίαν παράδοξον ἔκφρασιν αὐστηρότητος. Έστέναξε και οἱ ὀφθαλμοὶ του ὑγράνθησαν, παρατηροῦντες τὸν υἱόν του.

— Αὐτὸ λοιπὸν σημαίνει, οτι είναι πολὺ ἀργά: δέν ἔχει οὔτω, πατέρα;

— Τὸ ἀγνοῶ, παιδί μου. Λάβε θάρρος, μὴ λυπῆσαι, κάμε ὑπομονήν...

— Ὑπομονήν! ὑπομονήν! Τὴν στιγμήν αὐτήν, καθ' ην ἀγωνιᾷ, καθ' ην παλαίει η Βαλερία προς τὸν θάνατον;

Έπέρασε τὴν νύκτα ο Ιωάννης κλαίων. Μόλις ἐξημέρωσεν, ο μάγος ήτοιμάσθη να ἐξέλθῃ. Ο Ιωάννης ήθέλησε να τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλ' ο πατήρ του τὸν ήμπόδισεν.

— Όχι, μείνε. Εεύρω πῶς θα ἀναλόβω τὴν ὑπόθεσιν με τὸν Λεσπερά. Δέν σ' ἐμποδίζω να περιδιαβάξῃς εις τὰ πέριξ τοῦ Σαντεπλαίρ. Ἴσως μάλιστα να σε ήχρειασθῶ. Έν πάσῃ περιπτώσει θα θέλῃς να μάθῃς νέα περὶ τῆς Βαλερίας...

— Ω! πατέρα μου! ἀμέσως, ἀμέσως...

Ο μάγος ἔρριπεν εν βλέμμα ἀσταθὲς περὶ ἑαυτόν. Ο Νέρων του, προσβληθεὶς ἀπὸ τὰ πρῶτα ψύχη, ἔμενεν ἀκίνητος εις τὸ βάρθους τοῦ κλουβίου του. Η Θέμις με τὰ στοργυλά της μάτια ἐφαίνετο, οτι τὸν ἐνεθάρρυνεν, ο δὲ Βούδας ἐφαίνετο ἀναμένων διαταγᾶς... Ο Μαρι-Άδελ παρετήρησε τὰ οἰκεία προς αὐτόν ζῶα, άνευ τῶν ὁποῖων οὐδέποτε ἀνελάμβανε θεραπείαν τινά.

— Πατέρα, λέγει ο Ιωάννης, ὡσεὶ θέλων να τὸν μεμφθῆ...

— Λοιπὸν, ἀπήντησεν ὁ γέρον. Εἶμαι μόνον μάγος: δέν θεραπεύω, παρά με τὰ μάγια αὐτά... Διατί, αν ὑπάγω εις τὸ σπίτι τοῦ Λεσπερά, δια να θεραπεύσω τὴν Βαλερίαν, αν βέβαια ὑπάρχῃ καιρός, να μὴ συνοδεύωμαι ἀπὸ τοὺς φίλους μου τούτους, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἐξησφάλισαν τὴν φήμην μου και μοῦ προσεπόρισαν τὴν περιουσίαν μου;

— Ὅστε λοιπὸν, είναι ἀλήθεια, οτι εις αὐτὰ τὰ ζῶα ὀφείλεις, πατέρα, τὴν φήμην και τὴν περιουσίαν αὐτήν... και ὄχι εις τὴν ἐπιστήμην σου και τὴν πείραν;

— Ποῖος ξεύρει; Ποῖος ἐκ τῶν περιοίκων εἴμπορεῖ να ἀρνηθῆ, να τὸ βεβαιώσῃ;... Όχι, ὄχι, δια τὸν Νέρωνα, τὴν Θέμιν και τὸν Βούδαν ὀφείλω να εἶμαι μάγος. Δέν πρέπει να εἶμαι ἀχάριστος. Καί τὰ τρία αὐτὰ ζῶα πρέπει να με συνοδεύσουν σήμερον...

Ο Ιωάννης, λυπημένος, ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν. Έγνώριζεν, οτι τὸ να θελήσῃ να συζητήσῃ με τὸν πατέρα του ήτο ἀνωφελές. Ο γέρον ήτο πολὺ πείσμων. Οὐδέποτε δυσηρεστεῖτο. Έπανελάμβανε τὰ ἐπιχειρήματά του με ήπιότητα. Άλλὰ και τὸ μάρμαρον είναι ἐπίσης λείον καθὼς και τὸ βελούδον. Η θέλησις τοῦ γέροντος ήτο ἐκ μαρμάρου.

Ο Μαρι-Άδελ ἔβαλε και τὰ τρία ζῶα εις εν κλουβὶ και τὸ κλουβὶ αὐτὸ ἐκράτησεν εις τὴν χεῖρά του. Μ' αὐτὸ διηυθύνθη προς τὸ Σαντεπλαίρ.

(ἀκολουθεῖ)

Εφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλούδες, Ταινία μετώπου, Ταινία προς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Έπίσης εὑρίσκονται Κρέμαι Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων και προς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέρμα και κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ήτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον και τὰ ντεκαλτέ), καθὼς και Κρέμαι ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρά, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμαι δια τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Camomille Allemande κλπ.

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΕΙΣ ΠΑΓΚΑΛΛΩΝ ΕΤΑΙΡΑΝ
ΚΑΙ... ΣΥΖΥΓΩΝ

ΕΥΘΥΜΑ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΩΝ

Ἀντίληψις.

Ἡ μάννα ποῦ σ' ἐγέννησε,
(λησμονημένη ἁμαρτωλή),
μὲ μάγια σου ἐκέντησε
τὴν ἀραχνένια σου στολή.

Καὶ σ' εἶδεξεν στὸν οὐρανό,
'ς τὸν ἥλιο, 'ς τὸ φεγγάρι,
'ς τὸ σμαραγδένιο αὐγερινό
καὶ 'ς τοῦ γυαλοῦ τὴ χάρι.

Ἄσ' ἐφιλοδώρησαν
μὲ περισσὰ χαρίσματα,
μ' ἀπ' τὴν τιμὴν σ' ἐχώρισαν.
Τιμὴ σου, εἶναι τὰ χρήματα.

Σοῦδωκαν σῶμα λιγρό,
μίση δακτυλιδένια,
πόδι πλασμένο γιὰ χορὸ
καὶ χέρια κονδυλένια.

Στὰ καστανά σου τὰ μαλλιά,
'ς τὰ μαυρά σου τὰ μάτια,
ἔχει ὁ Ἐρωτὸς φωνητὰ
κ' ἢ Χάριτες παλάτια.

Ἐχεις τὰ στήθνα τορνευτά.
Τὰ δνὸ σου μαγουλάκια,
ροδάκηρα εἶναι χνουδωτά
γιὰ χάρια καὶ φιλάκια.

Στὰ χεῖλη σου τὰ ροδαλά,
ποῦ αἰώνια γελοῦνε,
σβύνει τὸ φίλημ' ἀπαλά
κι' ἀηδόνια κελαδοῦνε.

Μέθη, τὰ νειάτα σου, τρελλῆς,
ἀξένοιαστ' ἢ ζωὴ σου
καὶ ὁ θεὸς τῆς ἠθονῆς
λατρσία καὶ ψυχὴ σου.

Ἡ Φύσις, ποῦ σ' ἀγάπησε
μέσ' ἀπὸ τὴν καρδιά της,
γυμνὴν σὲ ἐξωγράφισε
πιστὸν εἰκόνημά της.

Κόλασιν καὶ Παράδεισον
μέσα 'ς τὰ στήθη κρύπτεις
καὶ 'ς τῶν φλογῶν τὴν ἄβυσσον
τὰ θύματά σου ρίπτεις.

Ἰδὼν ὅτι τὸν ξεπερνᾷς,
τοσοῦτον ἐφοβήθη
ὁ δάσκαλός σου Σατανᾶς,
ποῦ ρᾶσον ἐνδύθη
καὶ τὰ στολῖδια ἐσκοῦφωσε
τῆς κεφαλῆς πενθίμως,
ἀφοῦ τοῦ τὰ ἐσοῦφρωσεν
ὁ ἄνδρας σου... νομίμως.

Χαριτωμένη μου τρελλή,
χωρὶς παπᾶ καὶ διάκο
σ' ἐστεφανώθηκαν πολλοί,
μὰ πρόσθε τὸ λάκκο
ποῦ μᾶς ἀνοίγει ὁ καιρὸς,
παροδικὸς μας ἐραστής,
ἀκούρατος, φαρμακρὸς
καὶ σιδερένιος παλαιστής.

Τῆς γλυκειᾶς ζωῆς τὸ δρόμο
τραβ' ἀργὰ σὰν μεθυμένη
κι' ἀδιαφόρει γιὰ τὸν κόσμον,
ἀν σὲ βλέπη γυμνωμένη.

Χαρὰ καὶ Φῶς ὁ Ἥλιος
'ς τὴν κολασμένη σου ζωή.
Σκοτιάδι ὁ Χάρος... δῆμιος,
ποῦ σοῦ παγώνει τὴν πνοή
κι' ἀκόμη... πρὶν πεθάνῃς,
σὲ πιάνει... δὲν τὸν πιάνεις !...

Ἰχθυόμων.

ΖΗΤΕΙΘΕΣΙΝ παρὰ τραπεζιτικῆ ἢ ἐμπορικῆ οἰκῆς
ὁμογενεῖ ἢ ξένῳ δεσποινίς, τελείως
κατηχημένη εἰς τὴν λογιστικὴν καὶ ἐμπορικὴν
ἐλληλογραφίαν. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Κατηγοροῦν κάποιον, ὅτι ἔμνηεν ἄγαμος.
— Πῶς; δὲν ἀγαπάτε λοιπὸν τὴν γυναῖκα;
— Ἰσοῖα-ἴσια, τὴν ἀγαπῶ, καὶ ὑπερβολικὰ μάλι-
στα, καὶ θέλω νὰ τὴν ἀγαπῶ πάντοτε. Πρὸ τοῦ
γάμου συμβαίνει πάντοτε αὐτό, μετὰ τὸν γάμον
οὐδέποτε.

Ὁμολογία χήρας.

Ἡ χήρα ἀπαρηγόρητος εἰς ἐκείνους, ποῦ σπεύ-
δουν νὰ τὴν συλλυπηθοῦν.
— Ἀχ! τὸ αἰσθάνομαι, κύριοι, ὅτι δὲν θὰ ἴμ-
πορέσω πειὰ νὰ ζήσω πολὺ ἀκόμη... χήρα.

Ἡ ἀφορμὴ.

Δύο σύζυγοι διεπληκτίσθησαν καὶ παρουσιάζον-
ται πρὸ τοῦ δικαστηρίου διὰ τὸ διαζύγιον. Ὁ
πρόεδρος ζητεῖ μάρτυρας. Παρουσιάζεται εἰς.
— Παρέστητε κατὰ τὸν διαπληκτισμόν; τὸν
ἔρωτᾷ ὁ πρόεδρος.
— Ὁχι, κύριε πρόεδρε, ἀλλὰ παρέστην εἰς τὴν
πρώτην του ἀφορμὴν.
— Ἐξηγηθῆτε.
— Παρέστην πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὴν τέλει τῶν
γάμων των.

Ὁ γνωστότα-
τος ράπτῆς
γυναικείων
ἐνδυμασιῶν
I. ΕΞΑΠΟΡΡΗΤΩΝ

ΜΕΤΕΦΕΡΕ τὸ Ραφεζὸν τοῦ
εἰς τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Μπέγιογλου
(ἔναντι τοῦ Μπὸν Μαρσέ, ἄνωθεν τοῦ Μουλαϊέ).

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἐπλούτισε τὸ
νέον του Κατάστημα διὰ μεγάλης συλλο-
γῆς ὑφασμάτων τελευταίου συρμοῦ.

Ἡ ἀξιοτίμος πελατεία του ἄς ἐπωφε-
ληθῇ τῆς εὐκαιρίας ταύτης καὶ τῶν λίαν
συγκαταδατικῶν τιμῶν.

Lotion Ορεό

Εἰδικὸν δι' ἐντριβᾶς (frictions) καὶ μα-
λάξεις (massages). Καταπραΰνει τὰ
νεῦρα, ἀπαλύνει τὸ δέρμα, ἀναζωο-
γονεῖ τὸ σῶμα.

Πωλεῖται ἐν Βαλοῦκ-παζάρ τοῦ Σταμπούλ,
ἐν τῷ Φαρμακείῳ Ζ. Α. Ὁραιοπούλου.

Βιβλιογραφία. — Εὐχαρίστως ἀγγέλλομεν, ὅτι
ὁ φίλος κ. Μιλτιάδης Καραβοκυρὸς ἐξέδωκεν ἐσχά-
τως σύγγραμμα μεγίστης ἀξίας ὑπὸ τὸν τίτλον :
Τὰ δίκαια Σερῆ καὶ Κανὸν ἢ Νιζάμ, τὰ δικα-
στήρια καὶ οἱ δικηγόροι ἀνέκαθεν μέχρι τῆς σή-
μερον, αἱ Διομολογήσεις κλπ. Διεξήλθομεν μετὰ
προσοχῆς τὸ βιβλίον τοῦτο, ὅπερ ἀποτελεῖ πολὺτι-
μον ἱστορικὴν μελέτην τῶν τριῶν προμνησθέντων
θεμάτων, αἵτινα διαπραγματεύεται, καὶ εἶναι συνάμα
σπουδαῖον καὶ ὠφέλιμον, διότι χρησιμεύει ὡς ὁδη-
γός, δεικνύων πῶς νὰ κανονίζωμεν τὰς μετὰ ξένων
ὑποθέσεις ἡμῶν εἶναι δ' ἐνταυτῷ διδακτικόν, ἐπειδὴ
διδάσκει ἡμᾶς τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν ζητημά-
των τῶν προνομίων τῶν ἀλλοδαπῶν ἐν Τουρκίᾳ.
Τὸ βιβλίον αὐτὸ καθίσταται χρησιμώτατον, διότι
παραθέτει πρὸς εὐκολίαν καὶ χρήσιν πάντων ἀνευ
κόπου τὰ κείμενα τῶν νόμων περὶ καταργήσεως
τῶν Διομολογήσεων ἐλληνιστί καὶ γαλλιστί, περὶ
διαρρυθμίσεως τῶν τέως ἐκκενρῶν δικῶν καὶ περὶ
τῶν δικαιωμάτων καὶ καθηκόντων τῶν ἀλλοδαπῶν
ἐν Τουρκίᾳ. Τὸ πολὺτιμον τοῦτο βιβλίον εὑρεται
ἐν τῷ Μεγάλῳ Ἐθνικῷ Χρῆμῳ, ὑπ' ἀριθμ. 33, καὶ
τιμᾶται γρ. 30.

Θάνατος. — Τὴν νύκτα τῆς Τετάρτης ἀπέθανε
καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπιούσαν ἐν τῷ ἐν Μπέγιογλου
Ιερῷ ναῷ τῶν Εἰσοδίων τῆς Παναγίας ὁ καλὸς
νέος Ἰωάννης Κ. Σεραφειμίδης, εἰς ἀπαρμηύθη-
τον βυθίσας πένθος ἀπαρηγόρητον μητέρα, ἀδελ-
φὰς προσφιλεῖς καὶ ἀγαπητοὺς γυναικαδέλφους
καὶ συγγενεῖς, εἰς οὓς καὶ ἀπευθύνομεν τὰ θερμά
μας συλλυπητήρια, εὐχόμενοι τῷ ἀτυχῆ νέῳ τὴν
μνήμην δληστον καὶ τὴν γούιν ἐλαφράν.

Μνημόσυνον. — Ἀἴθριον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγ.
Κυριακῆς ἐν Κούμκαπου τελεῖται τὸ τεσσαρακον-
θήμερον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς

τοῦ πολυκλαύστου νέου Κυρίλλου Ἀνδρεάδου, τοῦ
ὁποίου ἡ ἀνάμνησις θέλει μινεῖ ἀληστὸς εἰς τὰς
καρδίας πάντων, ὅσοι ἐγνώρισαν τὴν εὐγενῆ ἐπι-
νήν ψυχὴν. — Ν. Τ.

Ἐκκαθάρισις « Ἀμοιβαίας ». — Ἐπιχειρήσας προ-
σχεῶς ἐν Ἀθήναις τῆς ὀριστικῆς διανομῆς εἰς
τοὺς μετόχους τῆς « Ἀμοιβαίας » τοῦ ὑπολοίπου
τῆς ἐταιρικῆς παρουσίας, δύναται οἱ ἐνταῦθα
μέτοχοι ὡς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν γ' ἀπευθύνωνται πρὸς
εἰσπραξὶν τοῦ λαβεῖν αὐτῶν ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ
πρὸς τὸν αὐτόθι κ. Ν. Σ. Εὐτυχίδην (Poste
Restante).

Κινηματογράφοι. — Κοσμογράφος (πρῶην Ἴππο-
δρόμιον). Πάντοτε ὠραῖαι καὶ ἐπίκαιροι ταινίαι.
Ἄσρισμός, φωτισμός ἀπλετος ἢ τελεία μουσικὴ καὶ
ἡ κομψότης τῆς μεγάλῃς αἰθούσης τοῦ καθι-
στῶσι πολυσύχναστον ἐκλεκτοῦ κόσμου κέντρον.
Εἴσοδος μόνον μὲ 60 παρ.

Σαντράλ (Σιτὲ Συρι). Ὠραῖαι καὶ ποικίλαι ται-
νίαι μὲ τοὺς καλλιτεροὺς τῆς Εὐρώπῃς καλλιτέ-
χνας. Μουσικὴ ἐκλεκτὴ καὶ ἄλλα εὐχάριστα τὸν
καθιστῶσι κέντρον καθ' ὅλα τερπνόν.

Προόδον (Ταταούλων). Λειτουργεῖ κατὰ Κυριακὴν
ἐν ἡμερίδι καὶ ἑσπερίδι εἰς εὐρύχωρον ἡλεκτρο-
φώτιστον καὶ καλῶς ἀερισζομένην αἰθούσαν. Πρό-
γραμμα πάντοτε ποικίλον, ἐκλεκτὴ μουσικὴ καὶ
πρώτης τάξεως κυλιεῖον τὸν καθιστῶσι μοναδι-
κὸν τῶν Ταταυλιανῶν κέντρον. Κατὰ τὰ διαλείμματα
ἢ ἐκλεκτὴ μανδολινάτα τοῦ Συλλόγου « Ἀστέρως ».

ΚΟΣΜΗΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑ
ἐν Γαλατῇ, ἔναντι ἀκριβῶς τοῦ σταθμοῦ τοῦ Τούνηλ
Κατάστημα ἐμπιστοσύνης.

Τρυφερότητες.

— Τώρα σε κατάλαβα τί ήλίθιος είσαι.
— Σε συλλυπεύμαι δια την αντίληψίν σου.
— Έπρεπε να το κατελόβης από την στιγμήν, που έζητησα να σε πάρω γυναίκα.

Προτέρημα.

— Είναι καλό το μπαστουίνι, που άγόρασες;
— Πολύ καλό· μου είπεν ό έμπορος, ότι είμπο
ρει να συνοδεύση τους πιστωτάς μου έως την έξώ-
πορτα.

Ή γλυκύτερα.

— Ένθυμείσθε, ιατρέ, που σάς άρνήθηκα την
χειρά μου προ τεσσαράκοντα ετών;
— Πώς όμι; είναι ή γλυκύτερα άνάμνησις του
βίου μου.

ΚΟΜΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Πόστ - ρεστάντ.

Ή δεσποινίς Κική είχε πολλά μεγάλα προσόντα: μεγάλο στόμα, μεγάλα δόντια, μεγάλη μύτη, μεγάλη ήλικία. Μά επειδή ήτο μετριόφρον κορίτσι, κανέν' άπ' αυτά τα προσόντα της δεν ήθελε να όμολογήση. Ό κόσμος όμως τα έβλεπε και τα όμολογούσεν. Έπειδή όμως ή δεσποινίς Κική δεν είχε μεγάλη πρόικα, δι' αυτό έβλεπε κάθε χρόνο να περνά ή γενέθλιος ήμέρα της χωρίς ν' άκούση για λογαριασμό της το «Ήσαϊα χόρευε».

Μετχειρισίθηκε για να επιτύχη αυτό όλα τα μέσα, που ή γυναικεία φαντασία ήδύνατο να έπινοήση. Κατέφυγε στα μάγια, άποτυχία' έζητησε την βοήθειαν της προξενιάς, ματαίως' έπεχείρησε να συνάψη σχέσεις, το ίδιο όποτέλεσμα. Ή δεσποινίς Κική έμεινε πάντοτε δεσποινίς.

Άλλά μ' αυτό δεν πρέπει να ένοήσατε, ότι έμεινε και άμετάβλητος. Τούναντίον μάλιστα. Είς το πρόσωπόν της ήρχισαν να άνθούν τα δώρα της ήλικίας: μερικές βοθειές ρυτίδες, διπλό πηγούνι και μερικές άσπρες τρίχες επάνω στο κεφάλι.

Άλλά όλα αυτό δεν τα έβλεπε, άν και εκύτταζε συχνά στον καθρέπτην, ή, άν τα έβλεπεν, ένόμιζεν, ότι της αξάνουν την καλλονήν, την κάμουν ωραιότεραν.

Δι' αυτό και ή άπορία της κάθε μέρα μ' έπερίσσευε.

— Πώς; παραγνωρίζουν λοιπόν την ωραιότητά μου; τί στραβός κόσμος!

Έβλεπε που άπ' της φιληνάδες της άλλες ύπανδρεύθησαν, άλλες όυραβονιάσθησαν, άλλες πάλιν είχαν πιάσει και από ένα δικό τους, τον όποιον τον έτοιμαζαν να τσουβαλιάσουν. Μόνον εκείνη έμεινε χωρίς παρελθόν, αλλά και χωρίς μέλλον.

Έβλεπεν ακόμη, που όλες ή φιληνάδες της είχαν άλληλογραφίαν με τους νέους και σχεδόν

κάθε μέρα έπερνούσαν άπ' το ταχυδρομείον και άπ' το γκισέ του πόστ-ρεστάντ έπαιρναν, σχεδόν πάντοτε, και ένα μυρωμένο γράμμα, γεμάτο από αισθήματα, αγάπες, λατρείας.

Μιά μέρα έπήγε και εκείνη στο ταχυδρομείον. Διηυθύνθη είς το διαμέρισμα του πόστ-ρεστάντ, είδεν εκεί πολλές νέες να περιμένουν το άνοιγμα της θυρίδος, ακόμη και πολλοί νέοι ήσαν εκεί. Έστρεψε μιά ματιά λύσης και μιά ματιά πόθου. Ή λύσσα ήτο για της γυναίκας, ό πόθος ήτο δια τους νέους, που έπερίμεναν εκεί την σειρά τους.

Όταν άνοιξεν ή θυρίς, είδε τότε κάθε ένα και κάθε μιά να φεύγη από το ταχυδρομείον με ένα γράμμα στο χέρι.

Τό γράμμα του έρωτος, που ώνειρευήθη και εκείνη.

Αυτή ή σκηνή της έδωσε μίαν έμπνευσιν. Έσκέφθη κάθε μέρα να περιγεί άπ' το ταχυδρομείον και την ώρα, που έπερίμενε πολυς κόσμος στο διαμέρισμα του πόστ-ρεστάντ, χωρίς να πλησιάση, έφώνοξεν είς τον υπάλληλον:

— Δεσποινίς Κική Δεσποινίδου, έχει τίποτε;
— Ό κόσμος, που έπερίμεναν εκεί, έρριξε το βλέμ-

μα είς την φωνήν, ό υπάλληλος εκύτταζε τους φακέλους. Δεν ήδρε τίποτε στο όνομα εκείνο και ένα:

— Όχι, άπήνησε ξερά.
Ή Κική έφυγεν, αλλά το ίδιο παίραμα το επανάλαβεν αρκετές φορές ακόμη. Έν τούτοις και ό υπάλληλος σταροτύπως άπήνητα:

— Όχι, δεν έχετε τίποτε.

Αίφνης ό ίδιος υπάλληλος μίαν άλλην ήμέραν είς την έρώτησιν της Κικής έρευνά τα γράμματά του, και δεν άπαντ' μ' έν όχι, αλλά βγάζει από τον σωρόν των γραμμάτων ένα κομψόν φάκελλον και τον δίδει είς την δεσποινίδα.

Ή Κική μένει κατάπληκτος. Ίδου ότι το τέχνασμα της έπέτυχε. Κάποιος νέος ωραιοπαθής την ήγάπησε και της γράφει. Ω! τί γλυκά λόγια που θα είχε μέσα του κλεισμένα ό φάκελλος εκείνος! Τί λόγια αγάπης και έρωτος!

Άπομακρύνεται και με παλμούς αγονίας τον άνοίγει.

Ή έπιστολή ήτο πολύ καλακευτική' έλεγε:

«Δεσποινίς,

» Αν θέλετε ν' άπαλλαγίτε από τας ρυτίδας του προσώπου σας, σάς συνιστώ μίαν δοκιμασίαν αντιρρυτιδικής συσκευής. Έπίσης, δια να επανέλθουν τα μαλλιά σας είς το παλαιόν των χρώμα, έχω ένα μοναδικόν ύγρον, το όποιον παρέχει υπέρροχα άποτελέσματα.

» Άπευθυνθήτε είς την Μεγάλην όδόν, αριθ... είς το κατάστημά μου...»

Ω! φορική πραγματικότης!
Τό γράμμα αυτό ήτο ρεκλόμα κομμωτηρίου.
Ή Κική έκτοτε δεν έζητησεν άλλα γράμματα από την θυρίδα του πόστ-ρεστάντ.

(Μίμησις)

ΚΑΠΟΙΟΣ

Δια τον ΣΤΟΜΑΧΟΝ και τα ΕΝΤΕΡΑ σας αποταθήτε εις τον ειδικον στομαχολόγον ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ

όδός Θεάτρου, αριθμ. 5.

Δέχεται 2-4 μ.μ.

Αριθμ. Τηλεφώνου: Ρερα 2275

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
A. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτην και Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατά, Γενί Γιάλ, αριθμ 11,
Φαρμακείον Νικοπούθη

ΝΑΪΛΗ - ΒΕΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

έν Γαλατά, Σαρόγλου χάν, αριθμ. 6,
όπισθεν της Κρεδι Λιωναί.

Διεκπεραίωσις πάσης ύποθέσεως
εις όλα τα δικαστήρια.

